Akbaba

«İnönü Amerika'da iken iki parti koalisyondan çekilme kararı verdi.»
— Gazeteler —

Suikast!

Faal - 8652 - 300

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 124
12 Aralık 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Sivrisinek Kanatları!

UÇAKLARIN, kuşların, kelebeklerin, bütün insan yapısı, bütün Tanrı yapısı uçucuların ikişer kanadı vardır sanırım. Üç kanatlı kartal, dört kanatlı çaylak gördünüz mü hiç?.. Şu, deve mi, kuş mu olduğu hâlâ çözülmiyen devekuşu bile iki kanatlıdır. Enayiliğin sembolü olan kaz'a bile Tanrı iki kanadı yeter bulmuş...

Üçlü koalisyonun iki kanadı koptu diyorlar... Demek, C.H.P. bu kanatların gövdesiymiş.

Doğrusunu ister misiniz?.. O gövdeye bu sivrisinek kanatları hiç yakışmıyordu!

Politikanın bu puslu, bu fırtınalı havası içinde o iki cılız kanatla uçulamaz, yükselinemez, sarp, uzun yollar aşılamazdı elbet...

Türkiye'mizin ise önünde sıra dağlar vardır, dik kayalar vardır, korkunç uçurumlar vardır, susuz çöller vardır...

Zeki Müren'in üç günlük Amerika hâtıralarına sayfalar dolusu yer veren pek değerli günlük gazetelerimiz bu meseleleri ele almayı kârlı bulmadıkları için, en ciddî dâvalarımızı, çaresiz, bir mizah konusu yapıyoruz!

Bıkmadan, usanmadan bir daha söyliyelim: 1938 den sonra, devlet adamında aranacak özellikler aranmaz olmuştur, istenmez olmuştur. Çapını aşan insanın, bütün verimini bu yüzden kaybettiğini acı örneklerle sayabiliriz: İzmir'in unutulmaz Belediye Başkanı Dr. Behçet Uz'u Ticaret Bakanlığı koltuğu yemedi mi?.. İstanbul'un gönlünde yatan Lûtfi Kırdar da politikanın suikastına uğramış eşsiz yapıcılarımızdan biridir. Onu da Sağlık Bakanlığı koltuğunda kaybediverdik!

Tek parti yıllarında, Bakanlıklara, kendi kafası ile, kendi inancıyla hâkim olacak sağlam değerler yerine, yalnız şefin sesiyle doldurulan boş plâklar oturtmasaydık, memleketin bugünkü yüzü elbet bambaşka olurdu.

Demokrasi rejimi bu Sahibinin Sesi politikasını değiştirdi mi?.. Hayır, sadece sahibini değiştirdi!

İhtilâl sonrası seçimlerin getirdiği politikacılardır ki, artık: «Ben benim, sen de sen» diyor... Ama, ortada ne ben var, ne sen!

Devlet hizmetinde «Ben» olmak «Sen» olmak bir kültür işi, bir tecrübe işi, bir kafa yapısı işidir.

Görüş ufku, dünyayı değil, kendi çevresinden öteyi kapsamıyan kasaba politikacılarından devlet adamı olmaz.

Eski meclislerin o parlak yıldızı, o tok, o sert, o ünlü bütçe tenkitçisi Ekrem Alican'a bakınız...

Eski meclislerin o temkinli, o sağlam mantıklı, o kendini küçük hırslara, küçük heveslere kaptırmayan Hasan Dinçer'ine bakınız...

Nasıl ve ne günde koalisyonun iki kanadını hoyratça kırdılar.

Omuzlarında devlet ödevlerini, memleket sorumluluklarını taşıyan hangi politikacı, Başbakanları Amerika'da konuşmalar yaparken, onu, resmî kişiliğini kaybetmiş, güvensiz bir insan gibi yapayalnız bırakır?..

Yeni Türkiye Partisi bu ağır suçu işledi... Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi bu siyasî ayıbı yaptı.

Koalisyonun, böyle bir günde iki kanadını koparmanın, Atlantik ortasında İnönü'yü taşıyan uçağın kanadlarını koparmaktan farkı ne?

Bereket versin ki, Türk milleti, son seçimlerde koalisyonun bu iki sivrisinek kanadını sağ duyusu ile daha önce koparıp attı da kurtulduk!

Yusuf Ziya ORTAÇ

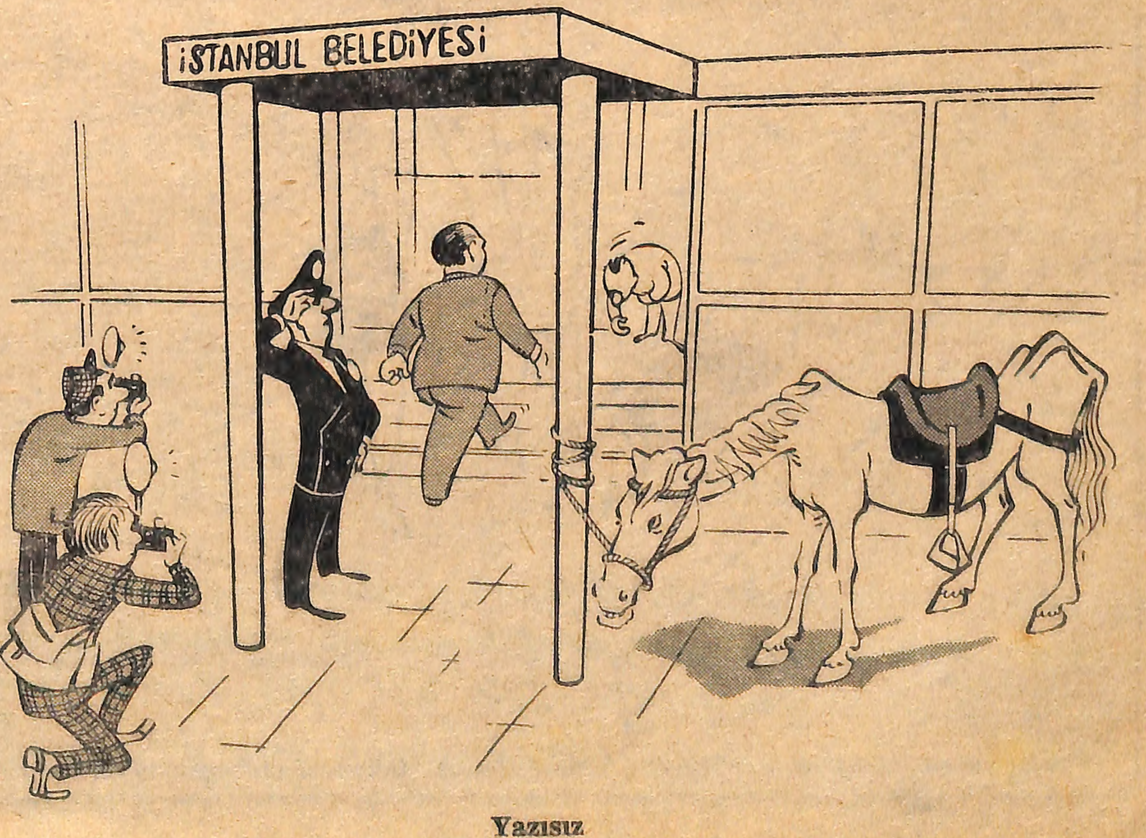

Yazısız

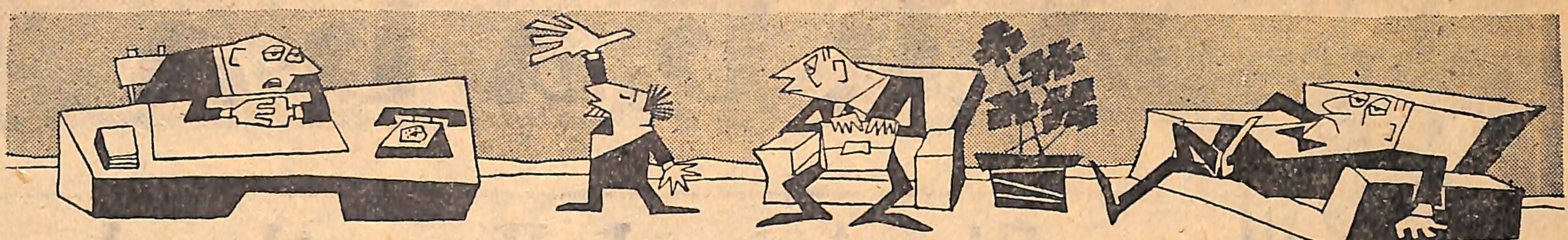

SOSYALİZM GELİYOR SAVULUN

AZİZ NESİN

— İki milyondan çok enayinin yaşadığı bu koca İstanbul şehrinde senin gibi bir adamın işsiz kalmasına şaşıyorum... dedi.

— Demek, o senin söylediğin iki milyondan çok insandan biri de benim... Ne yapayım, boyuna iş arıyorum, bulamıyorum... dedim.

— Aramakla iş bulunmaz ki... dedi.

— Ya nasıl bulunur?

— İşi sen kendin yaratacaksın...

— Amma da yaptın; hükûmet bile iş yaratamazken, ben bir garip nasıl iş yaratayım?

— Ama onlar kendilerine iş yaratmışlar ki hükûmet olmuşlar...

— Yahu, ben hükûmet olamam ya...

Eminönü alanında kalabalık arasında karşılaşmıştık. Sabahattin, bir eski arkadaştı. Koluma girip Yenicami avlusundaki açık kahveye götürdü beni. Kahvelerimizi içerken,

— Sen ne iş yapıyorsun? diye sordum.

— Ben serbest çalışıyorum, dedi, benim yaptığım iş hiç belli olmaz... Havaya göre bir iş bulurum kendime.

— İyi ama serbest iş yapmak için de sermaye ister kardeş, hem de büyük sermaye... Küçük sermayeyle iş kurmak devri çoktan geçti...

— Aklını kullanırsan on para sermaye istemez. Ben hayatımda iki yıl işsiz kalmıştım. O iki yılda çektiğim acı bana ders oldu. O gün bugün işsiz kaldığımı bilmem.

Bir-iki dakika ikimiz de sustuk. Sonra damdan düşer gibi,

— Senin sosyalizmle aran nasıl? dedi.

— Ne sosyalizmi yahu, diye tersledim, senin başka işin yok mu?

— Yani, sosyalizmi bilir misin?

— Sus Allahaşkına, birisi duyar da başımız belâya girer. Ben o dalgalardan çakmam...

— Amma da yaptın haa... Sen bu kafayla tabii işsiz kalırsın birader; senin dünyadan haberin yok: Şimdi Türkiye'de en çok konuşulan sosyalizm, kahvelerde, evlerde, salonlarda, yoksulu zengini, yaşlısı genci, kadını erkeği hep sosyalizm konuşuyor. Twist ile sosyalizm moda oldu bizde de...

Onbeş yıl kadar önce ben bu sosyalizmden ağzımın payını almıştım. Bir gün yolum ordan geçtiği için Devlet Hastanelerinden birinin önünden giderken, hastane kapısı önünde kaldırıma uzanıp yatmış, insana benzer, ama insanlıkla hiçbir ilgileri kalmamış, küçüklü büyüklü, kadınlı erkekli bir takım yaratıklar görmüştüm. Çocuklar ağlaşıyorlardı. Tarihteki veba salgınından artakalmış, can çekişen insanlar gibiydiler. Kaldırıma serdiği yamalı, kirli yorgana uzanmış, gözleri çukura kaçmış, irin sarısı yüzlü adama,

— Ne bekleşiyorsunuz burda? diye sormuştum.

Adamın sözlerini duyabilmek için yanına çömeldim. Hastanede yer bulamıyan hastalarmış, gidecekleri yer yokmuş, kuru ekmek alacak paraları yokmuş... Az ilerdeki fırına koşup on ekmek, manavdan da domatesle üzüm alıp bunlara dağıttım. Her birinin eline de birer lira verdim.

Üzüntü içinde yanlarından ayrılıp otobüse bindim. Son durakta otobüsten inip giderken sol omuzuma bir el dokundu:

— Biraz gel benimle...

— Ne var?

— Gel hele sen de...

Uzatmıyalım efendim, adam polismiş, beni alıp götüreceği yere götürdü.

— Sen o adamlara neden ekmek dağıttın, para verdin? diye soruyorlardı.

— Açlarmış, acıdım, ekmek verdim...

— Sen devlet misin ulan... Acımak sana mı düştü? Parayı nerden buldun da verdin?

Meğer bu benim yaptığım ya delilik, ya sosyalistlikmiş. Deli de olmadığıma göre... Karşılığı alınmadan para vermek ha!.. Bir araba sopa attılar.

— Sosyalist mosyalist değilim... diyorum.

— İsbat et!.. diyorlar.

— Nasıl isbat edilir, ne bileyim?

Taksitle mal alırken mağaza sahiplerinin istediği gibi, ya dükkân tezgâh sahibi bir esnaf, ya da ticaret odasına yazılı tüccar gibi namuslu ve güvenilir kişilerden iki kefil istediler. On gün tutuklu kaldıktan sonra zor isbat edebildim sosyalist olmadığımı. İşte o gün bugün, bir yerde «sos...» diye bir söz duysam, hemen kaçarım ordan...

Arkadaşım,

— Sen bizimle çalışır mısın? dedi.

— Ne işinde?

— Nene gerek senin? Para kazanılacak bir iş... Biz zaten iki arkadaş çalışıyoruz, sen de katılırsın üç ortak oluruz. Ortağımla burda buluşacağız, nerdeyse gelir...

Az sonra ortağım dediği adam geldi.

— Uygun görürsen birlikte çalışacağımız arkadaş... diye beni ona tanıttı. Adam, yukardan aşağıya, aşağıdan yukarıya beni birkaç kere süzdükten sonra,

— Bence münasip, dedi, aradığımız gibi iriyarı, kellifelli... Göbekli de...

Sabahattin,

— Eskidenberi böyle boylu bosludur, tabii yaşlanınca doldu da, şişmanlayınca ensesi kalınlaştı...

Dikkatle yüzlerine baktım, alay eder bir halleri yoktu.

— Yapacağım işi söyler misiniz? dedim.

Sabahattin,

— Çok kolay, dedi, sen yalnız bizimle geleceksin, o kadar... Bir kere denersin, işine gelirse devam edersin.

— Boyla bosla ne ilgisi var bu işinizin?

— Çok ilgili... Ben kısa boyluyum, arkadaş da çok zayıf... Malûm ya, kalıp kıyafet çok önemli, gittiğimiz yerde itimat

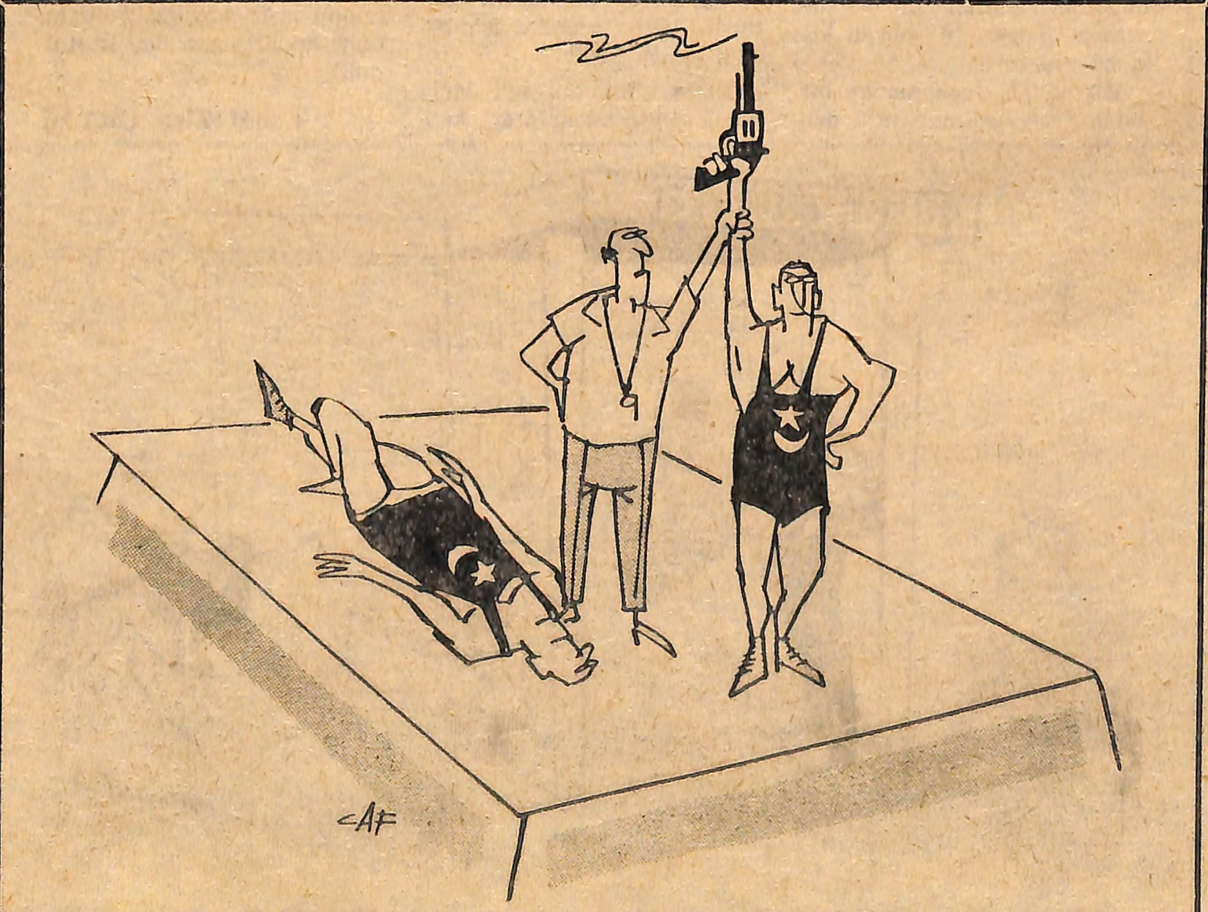

Gazetelerden: Eski millî güreşçilerimiz arasında tabancalı bir çarpışma oldu.

telkin etmemiz zor oluyor. Halbuki sen maşallah bu ense-göbekle en şüpheci adama bile itimat telkin edersin... Biz çoktanberi senin gibi birini arıyorduk.

O kadar parasızdım ki, işin ne olduğunu daha fazla kurcalamadım. Yalnız,

— Aylığım ne olacak? diye sordum.

— Aylıkla değil... Çalıştığımız günler birkaç bin lira paylaşırız.

Bir ticaret işi olduğu anlaşılıyordu. Sonradan gelen adam da,

— Sosyalizm hakkında bilginiz var mı? dedi.

— Allahaşkınıza şu sosyalizmi bırakın... dedim, ayıp değil ya ben sosyalizmden korkarım!

— Aaa, bak bu çok iyi.. İsabet...

— Bu sizin iş, hükûmetin kızdığı bir şey olmasın sakın?..

— Ne münasebet... Bizim memlekette para kazanmak için, pusulaya bakar gibi hükûmetin burnunun doğrusuna bakıp o yana gideceksin...

— Siz lütfen bana şu işin ne olduğunu açıklar mısınız?

Sonradan gelen,

— Bu sosyalizmden bütün zenginler korkuyor, dedi.

— Zengini fakiri var mı bu işin, sosyalizmden herkes korkar... dedim.

— Doğru... Biz de ondan bu işi yapıyoruz ya... Ödü patlıyor heriflerin. Hani zelzele olmadan az önce hayvanlar zelzele olacağını sezerlermiş de, birbirlerine sokulurlarmış; atlar kişner, eşekler anırır, köpekler de havlarmış... İşte tıpkı böyle... Bizim zenginler bu sosyalizmden iyicene huylandılar.

Sabahattin,

— Bu sosyalizm belâsı zelzele filân gibi bir âfet... dedi, Allah korusun, tabii âfet değil de bir içtimai âfet...

Sıska olan, cep defterini çıkardı, defterden adlar okumaya başladı, altı kişinin adını okudu. Hepsi de memleketimizin tanınmış, çok büyük iş adamlarıydı.

— Hangisine gidelim bugün? diye sordu.

Sabahattin, adları sayılanlardan birinin Avrupa'da birinin de Ankara'da olduğunu söyledi. Dört kişi üzerinde karara vardılar. Üçümüz kalktık kahveden, Büyük Postahane'ye gittik. Defterden adını seçtikleri tanınmış iş adamlarından birine o sıska olan telefon etti. Büyük bir saygıyla, ama çok cakalı konuşuyor ve adamdan çok önemli bir iş için randevu istiyordu. İki gün sonrası için randevu aldı.

Sonra başka bir iş adamının telefonunu çevirdi. Ancak iş adamının sekreteriyle konuşabildi. Sekretere adını not ettirip, başka zaman yine arayacağını söyledi. Telefon ettiği üçüncü iş adamı, konuşmak için bir saat sonra vaktinin müsait olduğunu bildirmişti.

Dakikası dakikasına bir saat sonra randevu veren iş adamının çalışma yerindeydik. Burası büyük bir hanın geniş bir katıydı. Bana içerde ne yapacağımı anlatmışlardı: Gayet lâübali davranacak, adamla senli benli konuşacaktım, odadaki en gösterişli koltuğa yayılır gibi oturacak, öteki bacağımın üstüne attığım ayağımı iş adamına doğru uzatıp sallıyacaktım.

İçerde ne olacak, neler konuşulacak diye bayağı heyecanlıydım. Dalavereli bir iş döndürüldüğünü sezinliyor, ama ne olduğunu ve benim bu işteki rolümü anlıyamıyordum.

Bizi karşılayan sekreter, odacıyla geldiğimizi haber verdi. İş adamının odasına girdik. Odada, gitmek üzere ayağa kalkmış iki kişi daha vardı. İş adamı, ellerimizi sıkıp bize oturacak yer gösterdikten sonra o ayaktaki iki kişiye,

— Tabiî, tabiî... dedi, hiç şüphesiz... Memleketi mahva götüren bu mikroplarla sizler gibi vatanperver, milliyetçi münevverlerimiz mücadele edecek. Sizleri her hususta desteklemek vazifemizdir.

O iki kişi teşekkürler ederek geri geri gidip kapıdan çıktılar.

İş adamı masa arkasındaki koltuğuna oturdu, dirseklerini masa camına dayadı. Üçümüz içinde herhalde en gösterişli beni bulduğu için bana,

— Buyrun Beyfendi... dedi.

Sabahattin'in yüzüne baktım, dudaklarını yalıyor.

İş adamı,

— Sizi dinliyorum efendim... dedi.

Ne konuşulacağını bilmiyorum ki, ben şimdi ne diyeyim? İyice toparlanıp koltuğa büzüldüğüm sırada Sabahattin ayağa kalkıp, sağ elini de ileri uzatarak sahnede tirada çıkmış bir eski aktör gibi konuşmaya başladı:

— Muhterem Beyfendi...

İş adamı «Muhterem Beyfendi» sözüne sanki adı seslenilmiş gibi,

— Efendim! dedi.

— Muhterem Beyfendi.

— Efendim...

— Arkası var —

Kötü tohum!

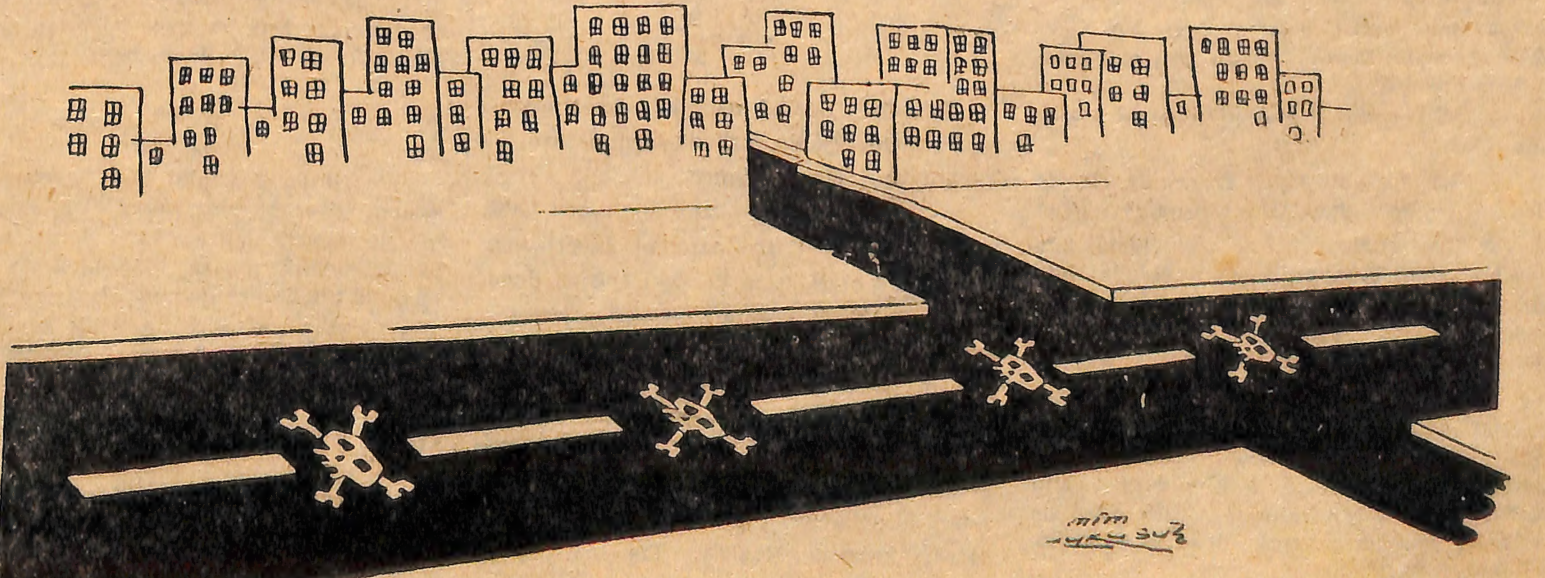

Yollar tekrar işaretlenecek. (Gazeteler)

Sahte Hizmetçiler

adnan veli

KAHVENİN içi o akşam mahşer gibi kalabalıktı. Saatlerdir içilen sigaranın dumanı, tavan ampulünün çevresinde bir sis bulutu meydana getirmişti. Kahkahalar tavla şakırtılarına karışıyor, bu uğultu yumağının beyaz iplikleri gibi, sağa sola çay taşıyan garsonların yaygaraları da, ikide bir bu gürültüyü eziyordu. Dışarda, insanı iğneliyen bir rüzgâr çıkmıştı. Zaten kahvenin bu kadar kalabalık olmasının hikmeti de buydu.

O sırada kapı açıldı. Paltolu, koyu renk kasketli, orta yaşlı bir adam kapıdan girdi. Tam kapının yanındaki masada pişti oynayanlardan biri, Firavun Kâmil, elindeki iskambil kâğıtlarını mermerin üstüne kapatıp:

— Merhaba Ziya bey, dedi. Hoş geldin..

Adam, kasketini eline alıp etrafına bakındı. Kendisine selâm veren Kâmil'e döndü. Gülümsiyerek selâmına karşılık verdi. Kâmil, yılışıklığı biraz daha arttırarak:

— Abicim, dedi. Hazır kahve ocağına doğru gidiyorsun, bir zahmet bana da orta şekerli bir kahve söyler misin?

Ziya beyin yüzü gerildi ânide.. Bir şey demedi. Ama bu sözden ötürü Kâmil'e içerlediği belli oldu. Kâmil'in yanında oturan Cenâbet Hamdi, onun bu saygısızlığına, biraz da oyunda kaybetmiş olmasının öfkesini ekliyerek:

— Bak şu serseriye, dedi. Ağızından çıkan lâfı bilir mi?

Kâmil parladı:

— Bilirim..

— Madem bilirsin de, Ziya ağabeye ne demiye öyle hırtça lâf ediyorsun?

Kâmil büsbütün dalgalandı:

— Bana bak Cehennem devriyesi, dedi. Ziya ağabeyin, bugüne bugün kim olduğunu biliyor musun?

— Biliyorum.. Seçimde Belediye Meclisine girdi!

— Eee, babanın uşağı mı senin o?.. Ne demiye herife kumanda veriyorsun?

— Ulan enginar acısı.. Ben kendi ağızımdan çıkan lâfın ne demiye geldiğini bilirim.. Ben bu memlekette, demokrasi icat olduğundan beri kahır çekmiş adamım.

— Eeee, ne olmuş?..

— Bu Ziya Bey seçime girmeden önce epi lâf etmişti. «Eğer beni seçerseniz, hepinize ayrı ayrı hizmet etmek, benim için şereftir..» demişti. Madem ki şereftir, gidip kahve ocağına bir kahve söylesin. Bize de azbuçuk hizmet ederek biraz şereflensin.. Ne zararı varmış yani, zırto!..

* * *

— Oğlum, muzu kaçtan veriyorsun?..

— 650 kuruş Beybaba..

— 650 mi dedin?.. Eh, aşkolsun.. Anladık, Belediye bu taraflara pek uğramıyor.. Ama uğramıyor diye de, fiatlar böyle vur Allah vur gider mi yâni?.

— Beybaba, sen de Halk Partisi gibi cahilcene lâf ediyorsun be.. Bir kere, bir malın alınışı var. Üstüne bir de kâr haddini koydun muydu, o malın esas fiyatı çıkıyor orta yere.. Bizim elimizde fatura var, fatura.. Eğer ki bir hilâfımız varsa, söyle açıkçana..

— Ben onu bunu bilmem.. Muzun en iyisini Beyoğlu Balık Pazarında beş liraya veriyorlar..

— Bizim muzumuz oranın muzuna benzemez.. Oranın muzu ekşi olur.. Bizimkisi balbâdem.. Zaten ben sana bir şey söyliyeyim mi?..

— Söyle..

— Bu malın eziği var, çürüğü var.. Darası var, firesi var.. «Satmasan olmaz mı?..» diyeceksin.. Olur tabiî.. Ama bir soran olduğu zaman, «Yok» demiye insanın vicdanı elvermiyor ki... Kârından vazgeçtik, sırf müşteriye hizmet olsun diye satıyoruz bu meredi..

— Hizmet mi?..

— Tabiî hizmet.. Hiçbir istifade kollamıyarak bir iş yapınca, bunun adına hizmet denir..

— Ah oğlum ah.. Bu hizmet aşkını iyi bilirim ben.. İnsan bir kere bu hizmet aşkına tutuldu mu, geceleri uykusunu bile rahat uyuyamaz.. Ama, gel sen müşteriye hizmet etme de, biz de şu muzu biraz daha ucuza yiyelim!

* * *

Belediye Meclisi seçimini kazandıktan sonra Vehbi Şâhin, arkadaşlarının dırdırlarından baş alamaz olmuştu..

— Hani verdiğin sözler.. Nerede kaldı o vaitlerin?.. Hani havyarından lâkerdasına kadar, yüz çeşit meze ile rakı sofrası donatacaktın?.. Hani viskileri, şampanyaları terkos gibi akıtacaktın?..

Bu sitemcileri bir süre atlatan Vehbi Şâhin, nihayet yasak savma kabilinden bir akşam ziyafeti tertiplemiş, yirmi kadar misafirini de evine çağırmıştı.. Yemekleri, mezeleri hazırlamak, evin temizliğini yapmak, sofrayı kurmak, Rabia'ya düşmüştü.. Hele hanım da biraz keyifsiz olduğu için, kadına hiç yardım edememiş, bu yüzden Rabia da üç gündür yorgunluktan hoşafa dönmüştü.

Vehbi Şâhin, akşam üstü eve gelip, hazırlıkları gözden geçirmek istedi. Sigara sehpasının üstüne parmağını sürmesiyle kadına seslenmesi bir oldu:

— Gel buraya eşşek kafalım!.. Bu toz nedir böyle?..

Kadın şaşırdı:

— Hangi birine yetişem beyim?.. Üç gündür mutfaktan dışarı çıktığım var mı?.. Yirmi gişinin sofrasını hazır itmek golay mı?..

— Öküz.. İki tabak yemek noksan yapda, misafir salonunu biçime sok biraz.. Bu kadarcık şeyi de, o saman dolu kafan almıyor mu?..

Kadın, birdenbire isyan etti:

—Beyfendi, sen çok gidiyor gayri.. Senin garşında esir yok.. Köpek gibi, zabahtan ağşeme gader çalışıyom, gene de yaranamıyom..

— Ay.. Edepsizin yediği nâneye bak.. Bir de evin beyine kafa tutmak haaa?..

— Beyfendi, ben sana bi şey diyem mi?.. Sen gonuşuyon emme, hep salavatsız gonuşuyon.. Ben bundan bir ay öncesi seni ratyoda diynedim.. Orada ne diyordun?..

— Ne diyordum?..

— Ben gayri yurttaşlarımın hizmetine girincek şeref duyarım, dimedin mi ki?.. Madem hizmet görmeyi istifadeli sayıyon, yimeği de sen yapaydın, temizliği de sen yapaydın, zofrayı da sen guraydın! Vallaha ben bu melmekette hiç bi şeyi ağnıyamıyom.. Seçim geldi miydi, ratyoda gonuşan ne gader adam var ise, hepisi de hizmetçiliğe havesleniyor. «Şöyle hizemtçilik itcem, böyle hizmetçilik itcem» diyerekten, tümü basıyor yemini.. Seçimi gazandıktan kelli, bir de bakmışın ki, eski bey, bir numara daha üstün bey olmuş.. Biz gene hizmetçi galmışız.. Nasıl iştir bu canım?..

— Bana bak Rabia.. Edepsizliğin lüzumu yok..

— Edepsizlik değel bu beyim.. Ben hakçasına gonuşurum.. Bu melmekette zaar iki çeşit hizmetçi var. Biri asıl hizmetçi, öbürküsü seçim zamanının hizmetçisi.. Asıl hizmetçiler inim inim inilerken, seçimin hizmetçileri, bir de bakıyon, milyoner olmuş.. Beyim, artı ben bu evde duramam.. Kes benim hesabımı, gidiyom ben!

* * *

Gerçekten doğrudur bu.. Yurttaşı kazıklamıya niyet edenler, önce yurttaşın hizmetçisi olmıya can atarlar. Sonra da kazığın büyüğünü atarlar. «Memleketin hakikî efendisi köylüdür» denmiş olmasına bakmayın. Anadan doğma hizmetçidir garibanlar..

İş lâfa kalınca, lokanta patronu halka hizmet eder. Manavı kasabı halka hizmet eder. Bankası, sigortası halka hizmet eder. Partisi, particisi, polisi, zâbıtası, Maliyesi, Belediyesi hep halka hizmet eder...

Yani biz, hizmetçisi son derece bol bir toplumuz... Oysa, bizim sahte hizmetçiler, nasılsa bir dümenini bulup kalantor kesilmişlerdir. Ama biz her zaman olduğu gibi, gene de hizmetçi kalmışız!

Adnan VELİ

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Veyl yenilene!...

Yeni bir şey söylemiyorum amma «veyl yenilene!..»

Bu günlerin adı «Ben dememiş miydim» günleri!...

Ben dememiş miydim diye hindileşmekten, elâlem çiftçene oldu! Vatandaşları tarıyorum.

Taksi şoförü:

«Abla...Zorla sevgi olmaz!... Her şey olur, sevgi olmaz!.. (Hiçbir şey olmaz zorla şoför biraderim, ne zorla zekâ, ne zorla cesaret, ne zorla... Demokrasi, ne de zorla tersi...) İnsan sevilmediğini anlayınca çekilip gitmeli... (Zor biraderim zor, aşk münasebetlerinde bile kimse çekilip gitmiyor zamanında...) C.H.P. bunu anlamalı... (Anlayış anlayış, hep anlayışın lâfı edilir bizde!) Ben dememiş miydim?.. Milletvekili kasılır (kazanan tarafın):

«Millet bize karşı sevgisini bir defa daha ispat etti!» (Fakir millet hep sevgisini ispat etmekle meşgul, başka şeye vakti yok!..) Alnımızın teriyle kazandık... Ben Eskişehir'de öyle bir nutuk attım ki, mitingimizde... (Vatan sana minnettardır arkadaş, o nutkun olmasaydı!..) Ben dememiş miydim?...

Ağa:

Biliyorsunuz... (Bilmiyoruz ağam... Bildiğimizi de unuttuk...) Tarla nasıl sulanır... (Nasıl sulanırmış bakalım?... Bir de tarlayı öğrenelim... İçimizin susuzluğu belki giderilir...) Küçük yollar açılır tarlada... (Bazı tarlalar, artık yolun büyüğü de açılsa sulanamaz, valla billâ...) Sular bırakılır... Önüne çıkan buğday birikintileri geçişi engellerse... Kürekle kaldırılıp atılır bir kenara... Ben dememiş miydim?...

Yenilen partinin içindeki muhalif grup:

İnatla, ısrarla ayni yolda gittiğimizden... Yeni ekipler lâzımdı... Yeni zihniyeti zerkedemedik... Partiyi gerektiği gibi budıyamadık... Bu günkü hezimet... Biz dememiş miydik?..

Veyl yenilene!.. Tarih te hep bunu dememiş miydi?..

Paşam, paşam, bu kadar «ileriyi gören insan» arasında, ömrümde ilk defa senin safında olmak arzusunu duyuyorum... Tek susan sensin!...

Maori'ler:

Ben ona gördüğümü duyduğumu anlatmıştım. O da bana gördüğünü duyduğunu...

Cemal Madanoğlundan bahsediyorum... Bir ara ona Kızılderililerden bahsettim... Amerikanın hâkimi olduktan sonra, Avrupadan gelen cüretkâr sürünün karşısında eriyip tükenen, nihayet bu gün birkaç kabileden ibaret kalan Kızılderilileri... Bu hale «üstün ahlâktan ötürü» geldiklerini söylemiştim...

Madanoğlu paşa da bana Maori'leri anlattı...

Maori'ler, yani Avustralyanın eski hâkimleri... Onlar da birkaç kabileden ibaret kalmışlardı.. (Üstün ahlâktan!)

Paşa zarif zarif anlatıyordu.

«Koreden oraya dâvet olmuşlardı, başka milletlerin «zabitânıyla» beraber... O zaman, paşa albaymış!

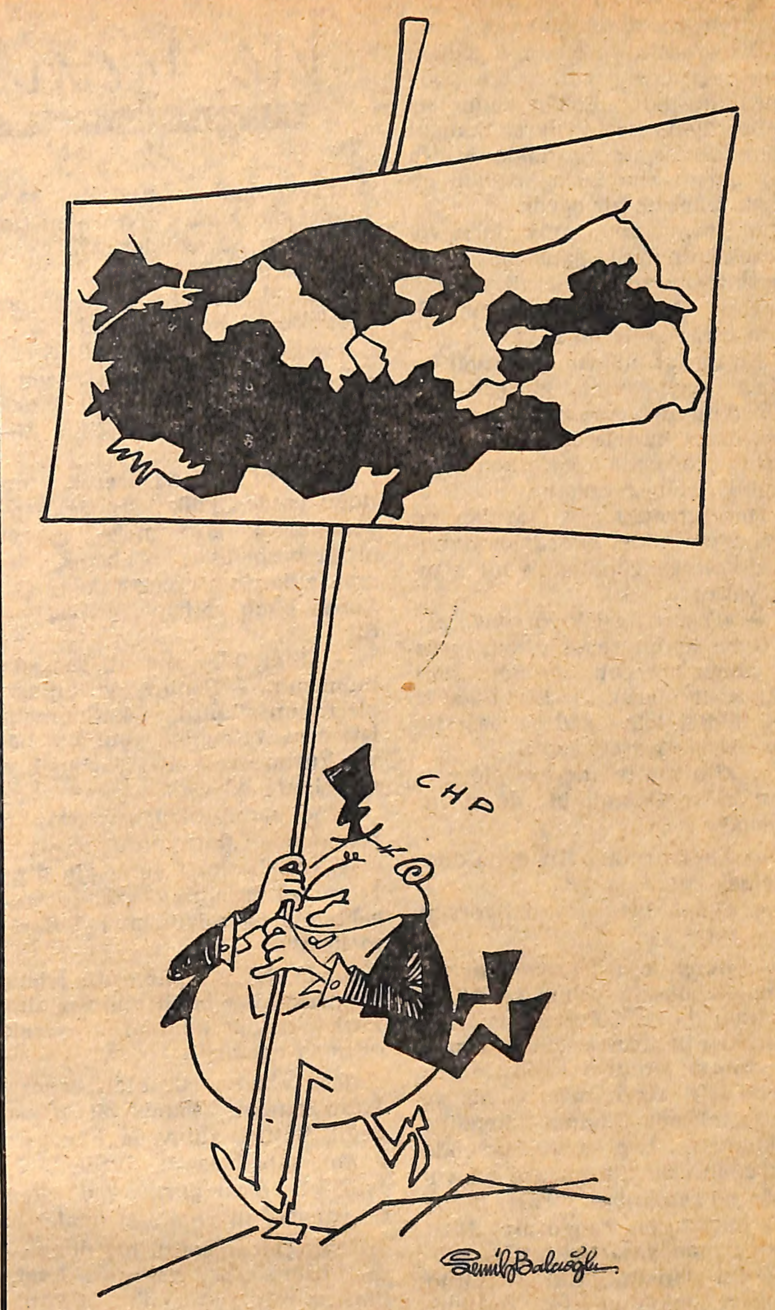

Yazısız

İngilizler izzet, ikram etmişler zâbitana... Bir gün bir şehre varmışlar. Şehirde belediyenin büyük salonunda bir dâvet verilmiş... Dâvette, Maoriler de varmış, başlarında kabile reisleriyle, tunç vücutlu, heykel vücutlu Maoriler! Dâvetli değillermiş te, Avustralyanın eski hâkimleri, dâvetlileri eğlendirmek için dans ekibi olarak çağrılmışlarmış!

Danstan sonra, ayakta, kolları kavuşuk, el bağlayıp durmuşlar... «Yeni efendinin» karşısında!

Oranın Belediye reisi yüz yaşında bir İngilizmiş... Keskin bakışlı, bumburuşuk tenli, Britanya imparatorluğunun sarsılmazlığına inançlı bu inancı viski bardağının dibini sık sık getirerek destekliyen bir İngiliz...

Tunç vücutluların lüzumsuz haşmetine bakmış bakmış ve albay Madanoğlu'na eğilmiş:

— «Biliyor musunuz, bunlar bu ülkelerin hâkimleriydi. Hâkimiyeti biz ellerinden aldık. Amma nasıl aldık?.. Bunların yasası var... Değişmez... Arazilerini bizden iyi biliyorlardı tabii, ve bizi her yerde çeviri çeviriveriyorlardı... Cephanemizi kör kullanıyorduk ve tüketiyorduk çabuk... Biz tüketince, teslim alınmayı bekliyorduk... Bakıyorduk ki, karşı taraftan da ateş kesilmiş!... Cephanemiz gelince, biz canlarına okuyorduk... Bu cephane bitince ateşin kesilmesinin sırrını çok sonra öğrendik. Her tarafta böyle oluyordu...

Durumumuzun farkına vardıklarında kabile reisleri, müsademeyi durdururlarmış. «Silâhsız düşmana silâh çeken erkek değildir!» diye... İşte bu «fazla erkeklik» bizi buraların hâkimi kıldı...»

İhtiyar Belediye reisinin içinde bir huzursuzluk vardı. İfade etti:

«Bunlar, fazla mı enayiydi, ahlâkları mı bizim anlayamıyacağımız kadar üstündü, hâlâ karar veremiyorum...»

Tunç vücutlu, heykel vücutlu Maoriler, karşısında el bağlamış duruyorlardı, o bu sefer viskisinde huzursuzluk yudumluyordu...

Hikâye güzel, hikâye hazin.. Hikâye doğru!.. Bizler için büyük bir teselli tarafı da var...

Fazla ahlâktan ötürü tuşa gelmek... Bu ne bugünümüzde var, ne yarınımızda var.. İlâhi Maoriler!..

Seçimlerden sonra:

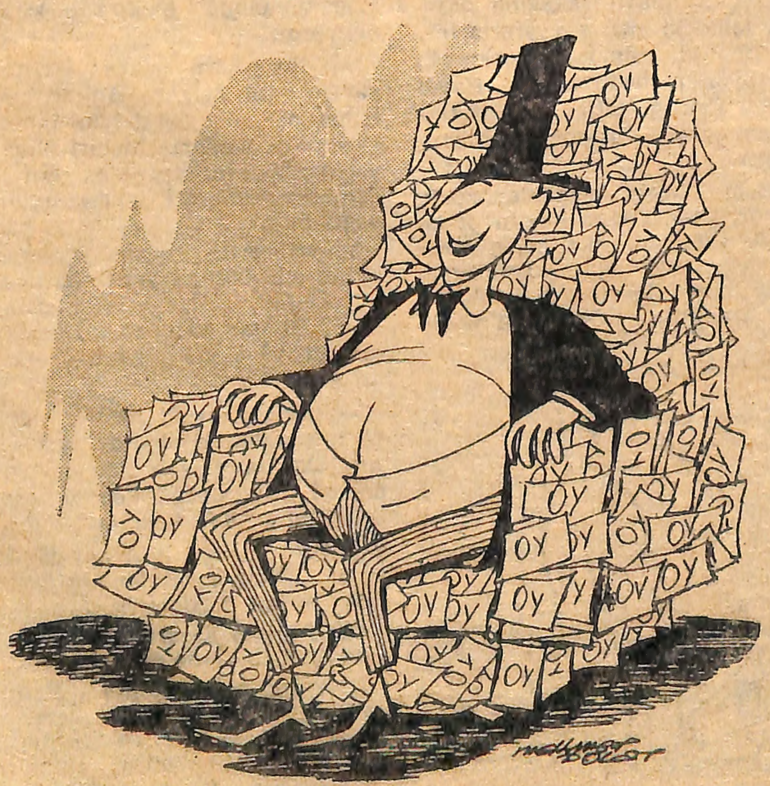

— Bakalım rahat edebilecek miyim?

Ne Yaptın İrfan?

ADNAN TAHİR

NEVİN kararını vermişti. İrfan eve döndüğü vakit onu bulamıyacaktı. Hemen o akşam çekip gitmesi, ortadan kaybolması lâzımdı. Eskisi kadar sevilmediğine kesin olarak kanaat getirmişti ertık. Şu halde bu aşk oyununa daha fazla devam etmek mânsaız bir şeydi.

Saçlarına bir tarak daha vurarak minimini şapkasını güzel başına oturttu. Saat altıya geliyordu. Onunla karşılaşmamak için biraz acele etmeliydi.

En mesut anlarını geçirdiği bu şirin odayı nemli gözlerle son bir defa daha süzdükten sonra bavulunu hazırlamak üzere tam yatak odasına geçerken kapı açıldı. İrfan gelmişti.

Her zamanki gibi tarafsız ve soğukkanlı idi. Köşedeki yumuşak koltuğa gömülerek bir sigara yaktı:

— «Dışarı mı çıkıyorsun?...»

Genç kadın şayet konuşursa duyduğu heyecan sesinden derhal belli olacaktı. Bunu gayet iyi bildiği için sadece başı ile bir «Evet» işareti yaptı.

— «Bu saatte nereye gidiyorsun ki?.. Önemli bir dâvet mi yoksa?»

— «Gidiyorum... Bir daha dönmemek üzere...»

— «Yani, beni terkediyorsun öyle mi?...»

— «Evet, seni terkediyorum. Ama kabahatin yalnız sende olduğunu da hatırlatmak isterim. Aşkımızı öldürmek için ne lâzımsa yaptın şimdiye kadar. İçten pazarlıklı davranışların, his ve düşüncelerini daima kendine saklaman, her şeyin üstünde tuttuğun erkeklik gururu bu yuvada ne samimiyet bıraktı ne de ılık bir hava. Zenginsin Beni lüks içinde yaşattın... Bir dediğim iki olmadı... Kabul. Bütün bunları inkâr edecek değilim. Fakat kusursuz bacaklarımla yuvarlak kalçalarımdan başka benim de kendime göre bir kadınlık gururum, kadınlık hassasiyetim yok mu zannediyorsun?... Bir kadını mesut etmek için bol para, pahalı hediye, aşırı konfor hiçbir zaman kâfi değildir. Kadına her şeyden evvel aşk lâzımdır aşk. Sen bunu bana vermesini bildin mi?... Sen, insanın kalbiyle beraber bütün vücudunu da ısıtan, insanı daima gençleştiren ve her gününe yepyeni bir çeşni veren o kutsal alevi yakmasını bildin mi?... Halbuki ilk tanıştığımız gün ne kadar üstüme düşmüş ve beni ölünceye kadar seveceğini kimbilir kaç kere tekrarlamıştın. Yalan mı söylediklerim?.. Cesaretin varsa inkâr et!»

Ancak iki dakika süren bu acı sessizlik ne kadar uzundu!

— «Belki de haklısın» diye İrfan mırıldandı. «Zorla güzellik olmaz... Seni burada alakoymak için ısrar edecek değilim. Madem karar verdin...»

Sigrasını tablada ezerek oturduğu yerden kalkmıştı. Telâşsız, soğukkanlı görünmeğe gayret ettiği besbelliydi. Çalışma odasına giderek bir çek doldurdu. Sonra bunu getirip Nevin'e verdi:

— «Şimdilik şunu al, yanında bulunsun... Benim yüzümden bir takım sıkıntılara katlanmanı istemem... Kendine yeni bir hayat kuruncaya kadar 50 bin lira seni idare eder.»

Genç kadın olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu.

— «Allahaşkına şunu al» diye İrfan tekrarladı. «Vicdan âzabı çekmemi istemiyorsan kabul etmelisin!»

Nevin, kâğıt parçasını âdeta koparırcasına onun elinden alıp kırık dökük adımlarla yatak odasına geçmişti.

Genç kadın çıktıktan sonra İrfan kendini yalnız bu odada değil, bütün dünyada kimsesiz kalmış gibi hissetti birdenbire. İşte, kör olası gururu bu sefer de yapacağını yapmıştı ona!

Nevin, biraz sonra hiç dönmemek üzere çıkıp gidecekti. Evet, onu sevmiyordu artık.. Sevmiyordu.. Ama... Kimbilir belki de seviyordu!

Tâ içinden, kalbinin derinliklerinden gelen gizli bir ses kulağına fısıldıyordu âdeta: «Haydi haydi... İtiraf et... Onu hâlâ seviyorsun!»

Evet, onu hâlâ sevdiğini şimdi gayet iyi anlıyordu. Senelerdenberi ona, onu hayatının bir parçası sayacak kadar alışmıştı. Şu halde onun evi bırakıp gitmesini ne diye soğukkanlılıkla karşılıyor, kalması için de ne diye ısrar etmiyordu? İkinci benliği: «Gururun, yere batası gururun» diye tekrar kulağına fısıldamağa başlamıştı.

Durum böyle olduktan sonra yaşamanın mânası kalmıyacaktı artık. Daha şimdiden kendini bitmiş, mahvolmuş bir adam sayıyordu.

Pişmanlık duyğuları içinde, bomboş bir evde kendi kalbinin atışlarını dinleyerek yaşamaktansa ölüp gitmek çok daha iyi değil miydi?

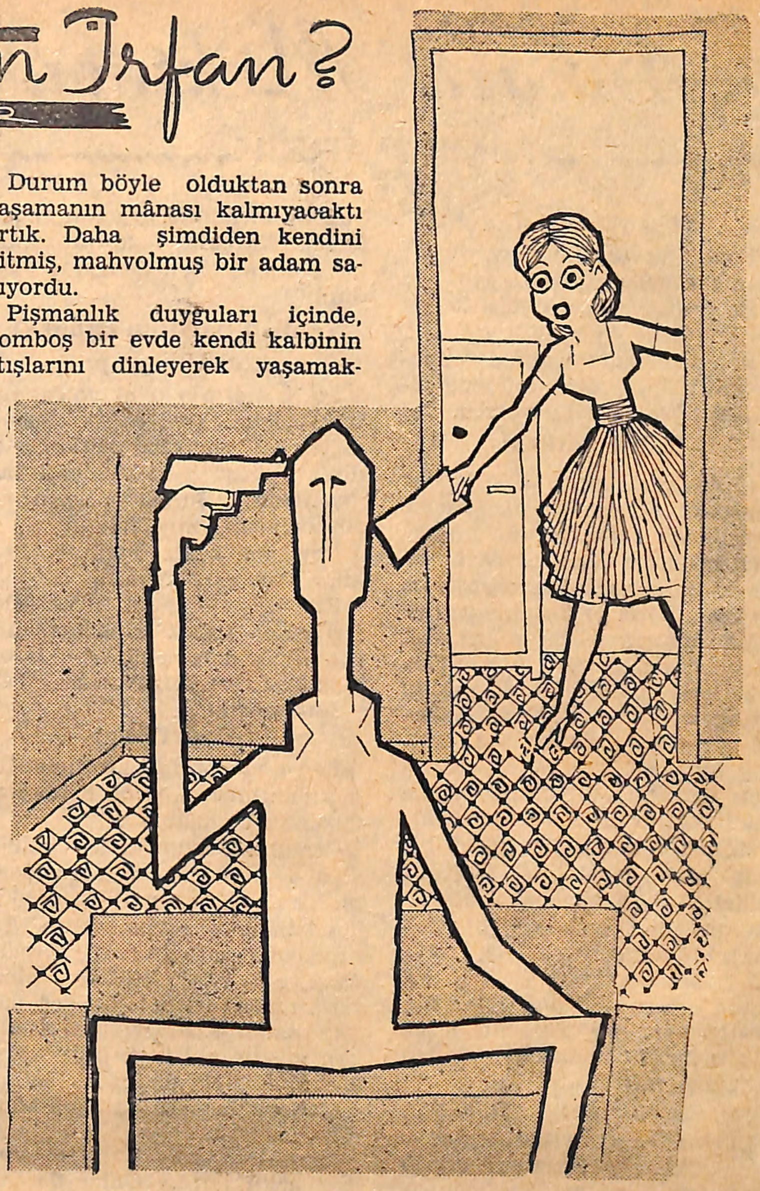

İkinci benliğinin sesini tekrar duyar gibi olmağa başlamıştı: «Senin için ölüp gitmek çok daha iyidir... Korkma, korkma... Haydi, bitir şu işi!»

Masanın gözünü çekip, tabancayı ateş gibi yanan avucuna almıştı. Namluyu şakağına dayadı. İçindeki gizli ses ısrarla tekrarlıyordu: «Şimdi de korkmağa başlıyorsun değil mi?... Haydi çek... Çek şu tetiği... Yazıklar olsun sana... Cesaret edemiyorsun!»

Başı dönüyor, şakakları zonkluyor, gözleri kararıyordu. Etrafında sanki bir sürü insan vardı da hepsi bir olmuş kendisiyle alay etmek için çılgın kahkahalar atıyordu... Oturduğu yerde birdenbire iki büklüm olarak yere yuvarlandı. Tabanca kendiliğinden patlamış, kurşun duvara saplandı.

Yatak odasında: «İrfan... İrfan...» diye haykıran bir ses duyulmuştu ayni anda.

Nevin biraz sonra telâşla koşarak geldi. Şimdi, İrfan'ın üzerine kapanmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

— «Ne yaptın İrfan?... Niye yaptın bunu İrfan?... Bütün kabahat bende... İki dakika evvel gelseydim bunların hiçbiri olmıyacaktı. Cevap versene İrfan... Ölmedin değil mi?... Yaşıyorsun değil mi?...»

Beriki, yavaş yavaş kendine geliyordu. Olduğu yerde hafifçe doğrularak dalgın bakışlarını genç kadına kaldırdı. Demek dönmüştü? Demek gitmiyecekti artık?..

— «Nevin, sevgili Nevin...» diye mırıldanarak ellerini avuçlarına aldı. «Geri gelmekle ne kadar iyi ettin bilsen... Sen de beni seviyorsun hâlâ değil mi?... Cevap ver... Beni hâlâ sevdiğini söyle... Öldüm, yaralandım diye ödün koptu değil mi?»

Genç kadın kararsız bir hareketle olduğu yerde doğrulmuştu:

— «Tabii ödüm koptu... Hem de nasıl?... Düşün bir kere... Biraz evvel verdiğin 50 bin liralık çekin altına imza atmayı unutmuşsun.. Ya ölseydin?.. Aman Allahım, ben ne yapardım sonra?...»

Her maçta hakemlere şişe atılıyor. — Gazeteler —

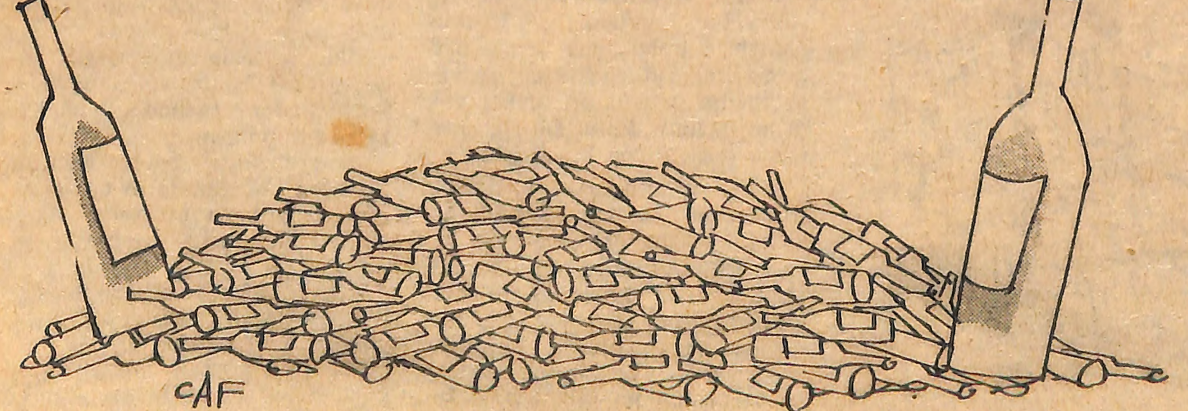

Türk futbolu burada yatıyor!

7 gün

PAZARTESİ :

Biliyorsunuz, seçimlerden önce, bütün gazeteler, Fener'li meşhur forvet Lefter'in C.H.P. listesinde şehir meclisi âzalığına aday gösterildiğini yazdılar.

Aradan kısa bir zaman geçti. Lefter'in adaylıktan istifa ettiğini, Yunanistan'a gittiğini, orada bir kulübün borazancı başısı olduğunu okuduk.

Eh, bunun üzerine biz de bir karikatür yaptık: Lefter, C.H.P. kalesine gol atarken...

Ama bir de baktık ki, Lefter İstanbul'a gelmiş, listede kalmış, hattâ şehir meclisine âza bile seçilmiş.

Pekiyyy, bizim Cafer'in fırçası ile attırdığımız gol mü ne olacak?

Sayılmaz sevgili okurlarım: Ofsaytten atılmış!

SALI :

Diyarbakır Milletvekili Adnan Aral, Y.T.P. grup başkanlığına bir önerge vermiş: Koalisyon üstüne...

Adnan Aral'ın isteği şu: Y.T.P. nin İsmet Paşa'sız bir koalisyona katılmaya hazır olduğunun Cumhurbaşkanına bildirilmesi...

Dikkat ettiniz mi?.. Diyarbakır mebusu, önergesinde, Halk Partisiz bir koalisyon demiyor, İnönü'süz diyor. Hattâ sayın milletvekili yeni koalisyonun (Başka bir halk partilinin başbakanlığında) olmasını bile teklifinde öne sürmüş...

Hani bir ziyafette sofraya önce çorba gelmiş: Patlıcan çorbası.. Sonra kebap: Patlıcan kebabı.. Sonra zeytinyağlılar: Patlıcan dolması, patlıcan kızartması, patlıcan imambayıldısı.. Arkadan: Patlıcanlı pilâv...

Nasreddin Hoca dayanamamış:

— Aman evlâdım, demiş hizmetçiye, patlıcansız bir su!..

Demek politikacılar da gına getirdiler artık:

— Aman, diyorlar, İnönü'süz bir koâlisyon!

ÇARŞAMBA :

Bazı kişiler vardır, sustukça büyürler. Ağızlarını açtılar mı, felâket... Ahır kapısı açılmış sanırsınız: Fikirler konuşmaz, ya anırır, ya böğürür...

Mahallî seçimlerin şımarttığı yeni şöhretlerde bu temkinsizliği görüyoruz. Gazetecilerin öksesine düşüp şakımağa başlıyorlar... Bunlardan biri:

— Gecem, gündüzüm olmıyacak, diyor.

— Beni arıyanlar masa başında bulamıyacaklar, diyor.

— En az uğrıyacağım yer, odam olacak, diyor.

— Geleck seçimlerde koltuğumu yepyeni bırakacağım, diyor.

Daha buna benzer abuksabuk sözler.

Şairlerin nükteli, cinaslı konuştuklarını gören şehzade:

— Bir ok attım, kebap oldu, demiş.

Hazır bulunanlar şaşkın gözlerle biribirine bakınca, pek zeki bir adam olan lâla söze karışmış:

— Efendimizin demek istedikleri şudur: Attığım ok bir taşa çarptı, çıkan kıvılcımlar çalıları tutuşturdu, alevler orada otlıyan bir kuzuyu kebap etti...

Ama şımarık şehzade susar mı hiç?.. O da tıpkı seçim şımarığı gibi bir daha öter:

— Bir ok attım, zerde oldu!

Yine herkes şaşkın, lâlanın yüzüne bakınca:

— Haaa, der lâla, bunun mânası pek derin.. Ancak kendileri anlatabilirler.

Demokrasi şehzadelerimizin de demeçleri böyle... (İşime gelimyeceğim) (Kimse beni odamda bulamıyacak) demekle ne söylemek istediklerini ancak kendileri açıklarlarsa anlıyabiliriz.

PERŞEMBE :

Deri işçileri, kösele işçileri, kundura işçileri, yani bir ayakkabıyı vücuda getiren şeylerin bütün işçileri ücretlerine zam istiyorlarmış...

Politikacı beyler, haberiniz olsun: Bu gidişle pabuç pahallanacak!

CUMA :

Kumarhaneleri basmak için yeni ekipler kurulmuş... Eeeh, Galata sokaklarındaki, kenar köşedeki küçük batakhaneler yandı demek.

Sakın batakhanenin küçüğü, büyüğü olur mu diye şaşmayınız. Oluuur... Onun bile büyüğü vardır. Adına klüp derler!

Pekiy, oraya giden kumarbazlara mı ne derler?.. Sosyete!

CUMARTESİ :

Kennedy öldürüldü... Sulhu yaşatmak, insanlığı yaşatmak istiyen adamı kim öldürür?.. Kansızken de kızıl bir el!

O, dünyanın dengesini kuran adamdı. Savaş mı istiyorsun? Hazırdı... Barış mı istiyorsun? Yine hazır!

Füze, atom, polaris... Bütün bu yeni silâhlar onun elinde sulhu vurmak için değil, sulhu korumak içindi!

O, Sovyet Rusya'nın yüzünü değiştiren adamdı. Kruşçef, karşısında Kennedy'yi gördükten sonra, yumruğu el oldu, sesi yumuşadı, yüzü güldü ve sulh içinde yaşamanın güzel bir şey olduğuna inandı!

Üç yılda varmıştılar bu yakınlığa, bu ortak anlayışa...

O'nu kana bulanmadan da kızıl olan bir el öldürdü dedim... Öyledir: Demokrasilerde zafer silâhla, kurşunla, ölümle kazanılmaz.

Yazık oldu, yazık... Bir genç adama, bir tatlı gülüşe, bir bilgiler dolu kafaya, bir enerjiler kaynağı lidere, bir babaya ve bir insanlık dostuna!

PAZAR :

Sayın başbakanımız Amerika'ya gitti. Seksen yaşın her yılı yorgunluklarla geçmiş bir insan için bu bir fedakârlıktı. Bu yorgunluğa da katlanacaktı elbet: Bir bayrak adam düşmüştü toprağa!

Bütün bunları bile bile yine söyliyeceğiz: Biz, sayın İnönü'yü Kennedy'nin sağlığında Amerika yolcusu görmek isterdik. Kim gitmedi ki, kim görmedi ki, kim konuşmadı ki onunla?.. Öfkeli ve atak Kruşçef'den seksenyedilik Adenauer'e kadar...

İnönü, insanları büyülemesini bilen adamdır: Sesiyle, sözüyle, hele bakışlariyle...

Kendisinden yedi yaş ihtiyar Alman başbakanının katlandığı yorgunluğa, ondan yedi yaş genç İnönü katlanmalıydı elbet!

Sınırlarının kafesi içinde yaşayan tek devlet adamı bizde var.

Hep İzzet Paşa'nın meşhur kitabı geliyor insanın aklına: Kaçırılmış fırsatlar!

— Burada park yapılır mı be adam?..

«Kennedy öldürüldü.» — Gazeteler —

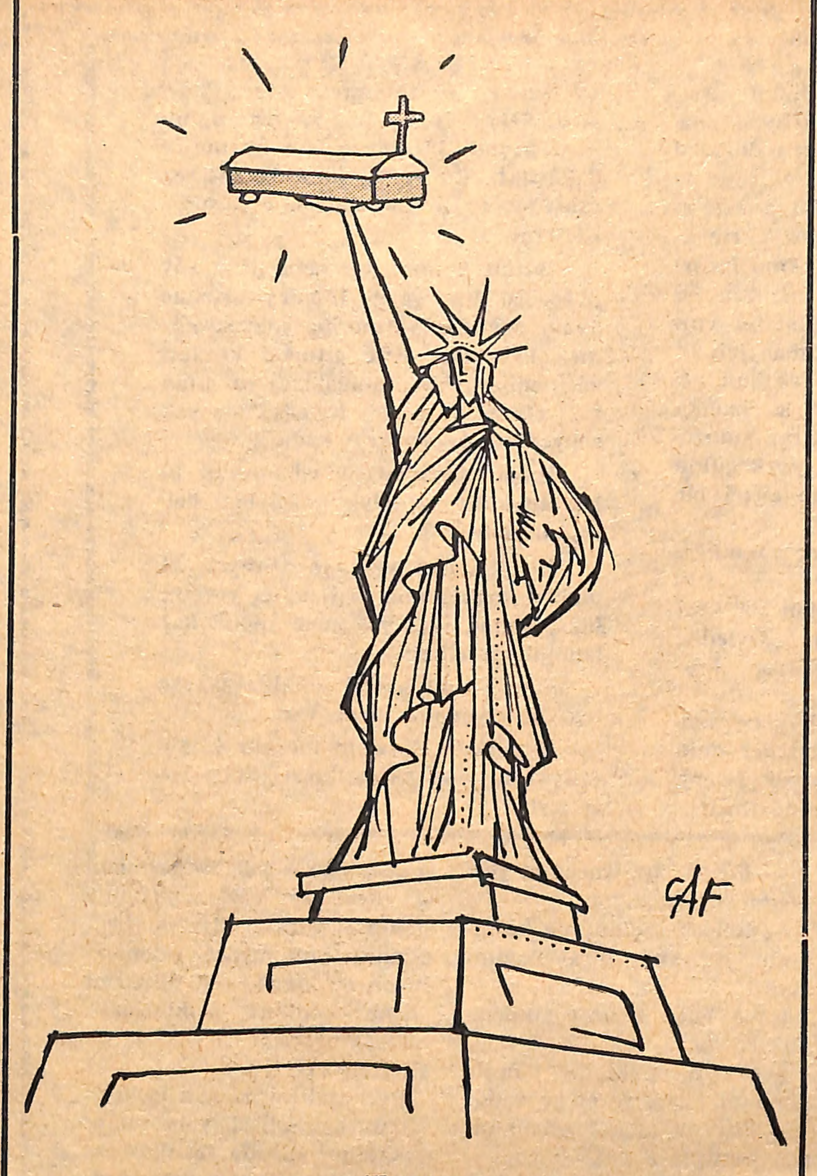

Yazısız

— Bunların dans etti

Lütfen!

Çok, çok dar bir yolda iki otomobil karşılaştılar. İkisinin de aynı zamanda geçmesi imkânsızdı. Birinci şoför ötekine yol vermek arzusunda olmadığını ifade etmek için otomobilin motorunu durdurdu, cebinden bir gazete çıkardı okumağa başladı;

Bunu gören öteki şoför başını camdan çıkarıp seslendi:

— Bitirince, gazeteyi bana verir misiniz?

* * *

Değer mi?

— Nereye gidiyorsun arkadaş?

— Beynim çatlıyacak, doktora gidiyorum..

— Bu kadar ufak şey için doktora gidilir mi sen de..

Karar

Semtimizde ahır yok, ne ka
Ne tavuk besliyoruz, ne kün
Ama duvarlarımız daima b
Şehri istilâ etmiş milyonca
Bu yıl haşarat bize bir
Belediye bu yolda bilm

Buğudan sanma sakın etraf
Sinek üretiyoruz hepsi kedi
Çağırırsın istersen diyerek
Ne çeşit istersen var karası
Bu hâl doğrusu bize ele
Ama Belediyemiz düşün

Canından bezdirirler cibinli
Alıcısı bulunsa zengin eder
Sineğin İskenderun mutlak
Tebâsı burda doğar, burda
Bu iş siyasilere nasıl ist
Belki de Belediye yakın

— Şuraya bak azizim, piyasa bir türlü açılmadı diyenler ne kadar yanılıyor!..

«İzmir'de turistler bando ile karşı

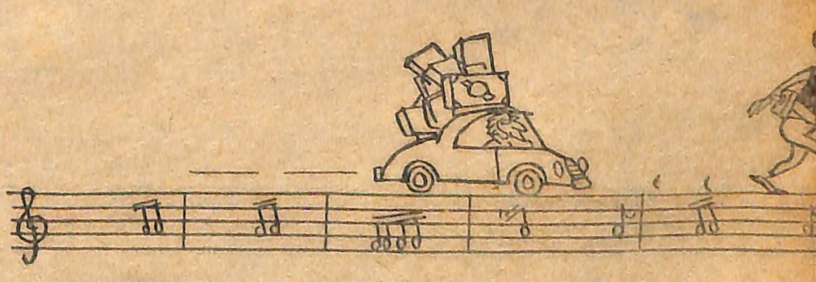

Turistik y

...rine emin misin?

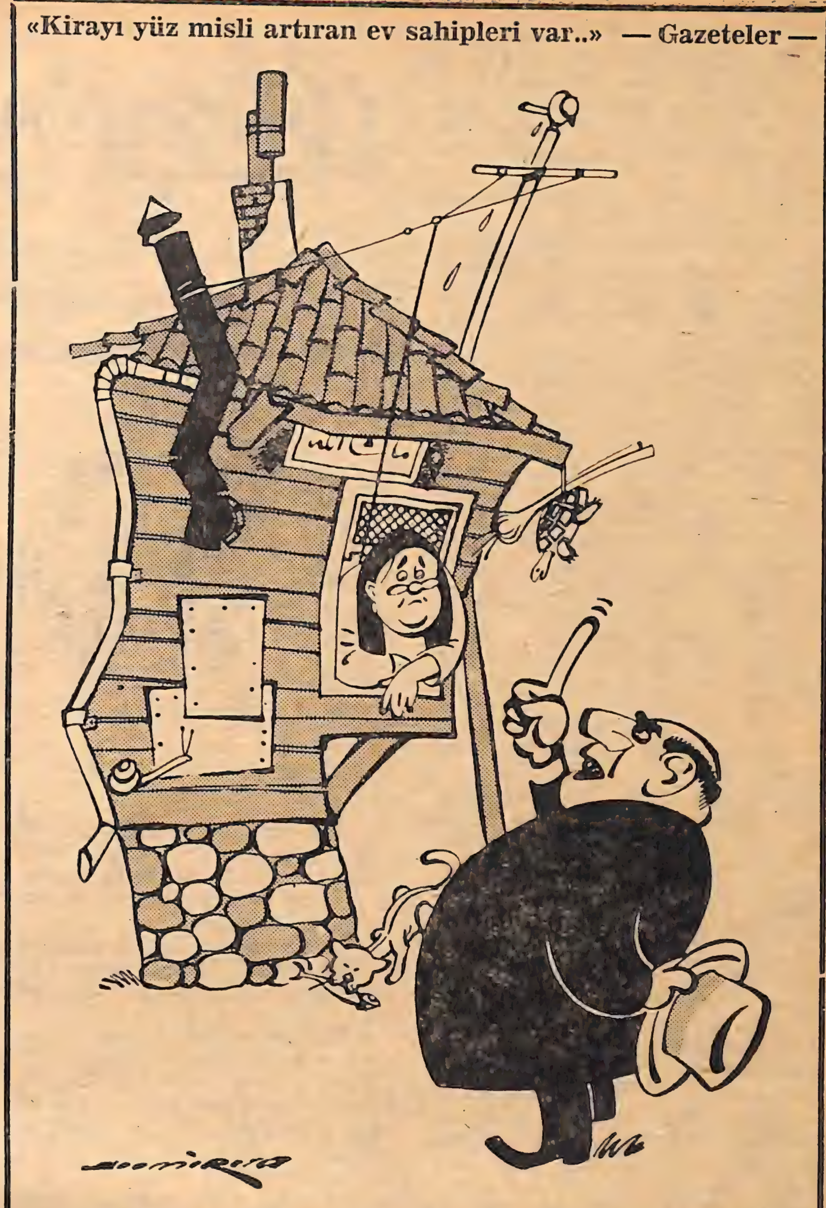

— Ya ayda beş bin lira verirsin, ya evimden çıkarsın!..

...erir

...var, ne inek,
... var, ne tünek,
...k benek,
...risinek!
...li zarar verir,
... ne karar verir?

...aki sisi,
...si,
... pisi!
...sivrisi!
...verir, âr verir,
... karar verir!

... yatanı,
...anı!
...vatanı,
...ar sultanı!
...ar verir?
...karar verir...

Salâhattin KUTLU

Yemek kitabı

Yeni evlenmişlerdi. O akşam genç adam sofraya otururken,

— Tenkid etmek için söylemiyorum sevgilim! dedi, ama bir haftadır boğazımdan aşağı çorbadan başka bir şey gitmedi...

— İnan ki benim kabahatim değil, dedi genç kadın, çorbalar yemek kitabının ilk bölümündeydi!.

* * *

Sağlam!

Yolcu, otobüs şoförüne sordu:

— Frenlerin sağlam mı?

— Sağlam değil, fakat tehlike yok..

— Neden?

— Motörü yok da ondan..

...cak.» — Gazeteler —

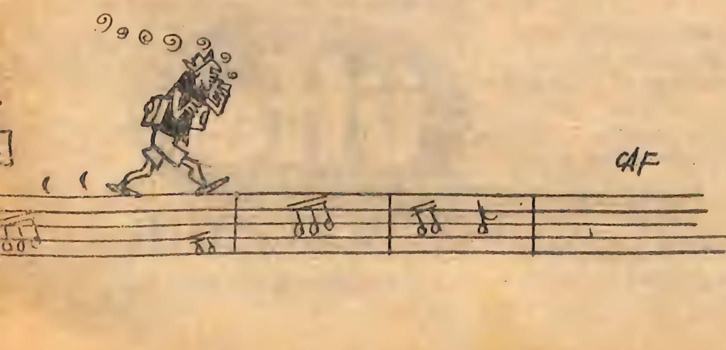

— Haklısın karıcığım, bu parçaya ben de bayıldım!

Enayinin Biri

Guy de Maupassant'dan çeviren :

ERGİN ORTAÇ

MÖSYÖ Bondel ile karısı münakaşa etmeden duramazlardı. Aksi gibi münakaşaları da hep sofra başında başlardı... Karı koca didişmekten, önlerindeki yemeğe el sürmeden sofradan kalkarlardı.

Yine bir gün sofrada otururlarken, Bondel karısına:

— «Yeni komşularımızla tanıştın mı?..» diye sorunca, Madam Bondel:

— «Keşke tanışmasaydım!..» diye cevap verdi.

Bondel, karısının bu aksi cevabını hiç duymamış gibi devam etti:

— Ben bu sabah tanıştım, daha doğrusu, adam beni yolda görünce selâm verdi.

Madam Bondel, çorba kâsesini sinirli bir hareketle sofraya koyduktan sonra, kocasına:

— «Görmemezlikten gelip, yolunu değiştirseydin ya!..» diye çıkıştı.

Bondel kızgınlığını belli etmeden sordu:

— Peki ama neden?..

— Onlar hakkında bir sürü şeyler söyleniyor çünkü...

— Ne gibi şeyler?

— Bir sürü şeyler işte!..

Bondel, sakin görünmeğe çalışarak;

— Canım, dedi, birkaç kocakarının uydurduğu dedikoduya hemen de inanmak mı lâzım?.. Bence, yeni komşularımız kendi hâlinde, namuslu insanlar. Hele bu sabah adamla tanıştıktan sonra...

Madam Bondel, kocasının sözünü yarıda kesti:

— «Karısı da kocası gibi mi?..» diye mânalı mânalı sordu.

— «Evet karısı da...» diye cevap verdi Bondel... «Henüz tanışmadığım halde, karısının da kocası kadar namuslu olduğuna inanıyorum.»

Madam Bondel, yeni komşuları hakkında dolaşan dedikoduları pek açıklamamakla beraber, onlar hakkında bir sürü çirkin sözler sarfetmekten de geri kalmıyordu. Kocası ise, karısının söylediği sözleri gülünç ve yersiz buluyordu.

Sonunda Madam Bondel daha fazla dayanamayıp bağırdı:

— Ayol, namussuz herifin boynuzları geyiğinkini bile geçmiş!..

— Ayıp ayıp.. durup dururken adamcağıza «namussuz boynuzlu» demen cidden utanılacak şey.

— Hıh, ayıpmış!.. Boynuzlu bir herife de namussuz denmezse, başka kime denir kuzum?..

— Tabii ayıp ya.. Ne olmuş yani?.. Bir şey mi çalmış, birisini mi dolandırmış ki namussuz diye damgalıyorsun adamcağızı?!. Hadi karısı için söylesen neyse!..

— Hayır efendim... Herif takmaktan hoşlanıyor âdeta!..

— Yahu, gören olmuş mu ki böyle konuşup duruyorsun?

— Ayol, mahallede senden başka bilmeyen yok bunları.

— Demek bu boş lâflara körükörüne inanıyorsun ha?.. Adamcağız, karısını deliler gibi seviyor.

— Pis, enayi herif ne olacak!..

— Hiç te öyle değil.. Hem sonra karısı onu aldatacak, bütün mahalle duyacak ta o hiç farkına varmıyacak bunların ha?..

— Öfff.. Siz erkekler hep böylesinizdir zaten... İlle burnunuzun dibinde olacak, gözünüzle göreceksiniz...

Bondel ile karısının münakaşası gittikçe kızışıyordu.

Madam Bondel, bütün aldatılan erkeklerin vurdum duymaz olduğunu, aldatıldıklarının hiç farkına varmadıklarını söylüyordu. Bondel ise, elinden geldiği kadar erkekleri savunuyordu. Bunu daha iyi açıklamak için de,

— «Meselâ ben», dedi Bondel... «Böyle bir şey benim başıma gelse, derhal farkına varırdım.»

Madam Bondel iyice çileden çıkmıştı...

— «Sen, sen!..» diye kocasının üzerine yürüdü. «Sen de diğerleri gibi enayinin birisin!..»

— Yanılıyorsun... Ben derhal farkına varırdım.

Madam Bondel alaylı bir kahkaha savurdu:

— «Yazık yazık... Acıyorum sana!..» Dedikten sonra kapıyı hızla vurup uzaklaştı.

* * *

Bondel odada yalnız kalmış, dü, şünüyordu... Bu kavgalardan bıkıp usanmıştı artık. Karısının attığı kahkaha da hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Nihayet daha fazla dayanamadı, ceketini kaptığı gibi sokağa fırladı, dalgın dalgın yürümeğe başladı. Ne kadar yürüdüğünün farkında değildi. Birden, birisinin seslendiğini duydu. Döndü.. Bu sabah tanıştığı komşusuydu seslenen. Bondel selâm verip yoluna devam etmek istediyse de, komşusu fırsat vermedi, yanına gelip beraber yürümeğe başladı. Havadan sudan derken, bir ara...

— Bazı kadınlar, dedi komşusu, evlendikten sonra kocalarını küçümsemeğe başlıyorlar, nedense!.. Karımın her isteğini yerine getirdiğim halde, o benim kıymetimi anlamıyor... Hattâ bazı arkadaşlarıma benden daha fazla yakınlık gösteriyor!

Bondel şaşırmıştı... Karısının söyledikleri doğru çıkıyordu galiba. Zavallı adamı karısı aldatıyordu da o bunun farkında olmadan bir de dert yanıyordu.

Komşusundan ayrıldıktan sonra keyfi tamamen kaçmıştı Bondel'in... Üstelik karısının attığı kahkaha ve «sen de.. sen de diğerleri gibi enayinin birisin!..» Sözü de hâlâ kulağını tırmalıyordu. Şu kadınlar amma da boş boğaz oluyorlardı bazen!.. Durup dururken karısının «sen de diğerleri gibi enayinin birisin» diye söylemesinde ne vardı sanki?.. Hiç yoktan şüphe düşürmüştü içine işte!..

Bondel, ister istemez düşünmeğe, bütün tanıdıklarını canlandırmağa başladı hâfızasında. Bunların içinde en samimî ahbap, Tonkred idi.

Hemen hemen her akşam, Tonkred evlerine gelir, oturup konuşurlar, beraber yemek yiyip hoş vakit geçirirlerdi.

Fakat günün birinde nedense uğramaz olmuştu evlerine Tonkred. Buna rağmen her karşılaştıkları zaman yine de dostça davranmış, hele karısının hatırını sormayı hiç ihmal etmemişti Tonkred. Ama karısı, nedense Tonkred'e çok kızıyor, adını bile duymak istemiyordu. Acaba neden bu kadar kızıyordu? Yoksa aralarında?.. Yok canım!.. Ama neden olmasın?..

Bondel, kafasının allak bullak olmasına rağmen düşünmeğe devam etti... Meselâ Tonkred, her karşılaştıklarında Madam Bondel'in kızgınlığının geçip geçmediğini sormamış mıydı?.. Bondel de sıkılarak, «Kadınları anlamak güç, bazen çok kaprisli oluyorlar!..» diye âdeta dert yanmamış mıydı Tonkred'e. Nasıl da böyle enayice lâflar söylemişti aman Allahım!.. Yoksa?..

Nihayet Bondel kararını verdi:

Gidip Tonkred'i görecekti... Karısının lüzumsuz kızgınlığının geçtiğini söyliyecekti ona. Sonra da beraberce eve, akşam yemeğine geleceklerdi. Ya ama, karısı Tonkred'i görünce kızar, bağırıp çağırırsa?.. O zaman hem arkadaşının yüzüne bir daha bakamıyacak, hem de kendinden utanacaktı. Ama ne olursa olsun karısını kızdırıp intikam almak istiyordu Bondel... Alay edip gülmenin ne demek olduğunu gösterecekti ona.

Bondel adımlarını sıklaştırdı, hızlı hızlı yürümeğe başladı. Tonkred'in evinin önüne gelince, bir an geri dönmeği düşündüyse de, eli ister istemez kapının ziline uzanmıştı bir kere.

Tonkred, Bondel'i görünce çok şaşırdı... Bir an durakladıktan sonra.

— «Bondel...» diyebildi, «sizi tekrar gördüğüme çok memnun oldum!..»

Bondel kekeliyerek cevap verdi:

— Bu tarafta işim vardı da... Hazır gelmişken hatırınızı sorayım dedim.

— Tabii tabii, çok iyi ettiniz... Ne zamandan beri görüşemiyorduk zaten.

— Ya, bize uğramaz oldunuz artık...

— Aman dostum, karınızın beni nasıl kapı dışarı attığını biliyorsunuzdur tabii!..

— Evet.. evet ama neden?.. Sebebini bir türlü öğrenemedim.

— Sebebi mi?.. Hiç canım... İncir çekirdeğini bile doldurmaz aslında... Madam Boutin'i tanırsınız... Onun hakkında işte.

— Ya, demek Madam Boutin hakkında!.. Neyse bunları bir tarafa bırakalım şimdi... Karım size kızgın filân değil artık... Daha bu sabah pek dostça bahsetti sizden.

Tonkred'in sevinçten gözleri parlamıştı. Söyliyecek söz bulamıyordu. Hele Bondel'in «Şimdi sizi alıp, akşam yemeğine bize götüreceğim» demesi üzerine iyice şaşırmıştı.

— «Ama...» diyebildi Tonkred, «Bilmem ki... Acaba doğru mu olur?..»

— Tabii canım tabii... Karım çok sevinecektir.. Hele habersiz gitmemiz büyük bir sürpriz olacak ona!..

— Sahi mi söylüyorsunuz?..

— Elbette... Hadi boşuna vakit kaybetmeden yola çıkalım.

* * *

Bondel ile Tonkred, yol boyunca hemen hemen hiç konuşmadılar. Eve vardıkları zaman ikisi de son derece heyecanlıydı. Bondel kapıyı açıp arkadaşına yol gösterdikten sonra, hizmetçi kıza misafir geldiğini, gidip hanıma haber vermesini söyledi. Sonra da Tonkred ile salona geçip birer köşeye çekildiler ve yine hiç konuşmadan beklemeğe başladılar. İkisinin de gözleri kapıdaydı şimdi.

İşte karısı geliyordu... Evet evet yürüyüşünden tanımıştı onu. Bondel'in beklediği an gelmişti nihayet... Adını bile duymak istemediği Tonkred'i, birden karşısında görünce kimbilir ne kadar kızacaktı karısı.

Nihayet kapı tokmağı çevrildi... Madam Bondel, Tonkred'i görünce birden sendeledi, düşmemek için iki eliyle kapının kenarına tutundu. Tonkred ise yerinden fırlamış, elinden düşürdüğü şapkası odanın ortasına doğru yuvarlanmıştı. İkisi de kendinden geçmiş, birbirlerine bakıyorlardı. Nihayet Tonkred hafif bir sesle,

— «Madam, daha fazla dayanamadım... Sizi görmeğe.. Sizden af dilemeğe geldim...» dedi.

Biraz önce düşmemek için kapıya tutunan Madam Bondel, Tonkred'in sesini duyunca yeniden hayata kavuşmuş gibi oldu. Kollarını uzatarak Tonkred'e doğru ilerledi.. Dostunun elini iki avucunun içine alıp, şimdiye kadar kocasının, kendisinden hiç işitmediği, aşk ve heyecan dolu bir sesle:

— «Ah benim biricik sevgilim, bu anın gelmesini ne zamandan beri bekliyordum...» diye fısıldadı.

Madam Bondel ile Tonkred, yeniden kavuşmanın sevinci ve heyecanile mest olmuş, biribirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

Bondel ise oturduğu yere külçe gibi yığılmış, olanları seyrediyordu. Karısının sözleri kulağında iyice yer etmişti şimdi... «Sen de.. sen de diğeleri gibi enayinin birisin!»

— Hazır öfken üstündeyken halıya bikaç cop vuruver!.

NEFASET SEMBOLÜ
ülfet
GIDA MAMULLERİ
(Reklâmcılık: 5213—301)

Gazetelerden: Galatasaray Klübü, İzmir'deki maçtan altı yaralıyla döndü!

— Hayatımı sigorta ettirmek istiyorum..
— Hay, hay... Futbolcu değilseniz memnuniyetle!..

Eski DEFTER den

ÇÖPÇÜ

Sokakta ıslak bir rüzgâr esiyor. Pençe pençe çınar yaprakları, üşümüş seslerle kaldırımlarda sürükleniyorlar. Tramvayın yağmur damlalarile yol yol çizik buğulu camından bakıyorum.

Biraz daha büyüyen Taksim meydanında, zafer âbidesi kış rüzgârına bürünmüş çıplak mermerlerile biraz daha büzülmüş.

Birden, orada, tarhların ıslak yolları üstünde gözüme bir adam ilişti. Çisenti içinde kaybolmuş çehresile bir hayal adam! Elinde süpürge, bulutların yıkadığı asfaltı süpürüyordu.

Ürpererek gözlerimi açtım: Bu hayal adam kimdi?.. Bir tanzifat amelesi mi? Yoksa, şu zafer âbidesinden kopmuş bir tunç mu?.

İskeletine yapışık keten ceketinin etekleri ve keten pantalonunun paçaları, çırpıntıdan ıslak, kazaya uğramış bir yelken parçası gibi rüzgârda uçuyordu...

Onu tanıdım: Göğsünde, iğnesi çıplak etine değen kırmızı kordelâlı İstiklâl madalyası ile, bu hayal adam, etrafını süpürdüğü âbidenin somaki kemeri altından bakan meçhul kahramanın tâ kendisi idi!

Onu, bu pembe mermerin hayali üstünden bu çamurlu kaldırımın hakikatine atan kimdi böyle?..

Onu, düşman ordusunu süngüsünün ucuna takmış, Afyon yamaçlarından, Dumlupınar eteklerinden, Sakarya kıyılarından sürerken görüyordum...

Şimdi kurtardığı memleketinin sokaklarında, kurtardığı insanların geçeceği yolu süpürüyordu!..

Bir gizli tokadın alevleri ile yanan yüzüm yere düştü!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazın arkasından

Habersiz giden yazla gelen hazan üstüne,
Bir gariplik çöküyor artık cihan üstüne.

Örtülyyor gitgide çıplak kollar, bacaklar,
Atkılar dolanıyor açık gerdan üstüne.

Mayolardan fışkıran göğüsler, güneş gibi,
Baş dönmesi verirdi bakan insan üstüne.

Plâjda bir kadından ötekine bakanlar,
Geçirirlerdi her gün buhran buhran üstüne.

Kimsecik yokmuş gibi dün kumsalda yatanlar,
Bugün artık çekiyor ipek yorgan üstüne.

Yakında soracağız: Nerde o tazeler ki,
Uzanırdı kumlara sırtüstü, yan üstüne?

O güzeller nerde ki, tenleri atlas gibi,
Yazılsaydı değerdi birer destan üstüne?

O kadınlar nerde ki, bir seyrana mukabil,
Ederlerdi âşıka ihsan ihsan üstüne?

Çok şükür, geldi geçti yaz kazasız, belâsız,
Uzasaydı binerdi ziyan ziyan üstüne.

Yazın kumlar üstünde serilmiş olanları,
Kışın yatmış görürsem yeter divan üstüne!

Çamdeviren

oktor — Kızım midende bir şey yok ama, karnını garanti edemem!...

Kadına aşka dair...

Aşk içki gibidir: Sarhoşluğu tatlı, ayılması tatsız olur.

●

Aşk, ateş gibi, karanlıkta daha çok parlar!

●

En güzel kadın, konuştukça güzelleşen kadındır!

●

Bir kadına ekseriya «Ne zekisiniz!» demek «Ne çirkinsiniz!» demektir.

Göz yaşı, kadında kuvvet, erkekte zaaftır!

●

Kadın, yirmi yaşında pudralanır, otuz yaşında boyanır, kırktan sonra sıvanır!

●

Bir kadına, ne esmerlik, ne sarışınlık, ne zayıflık, ne şişmanlık, ne fakirlik, ne zenginlik; hiç bir şey «annelik» kadar yakışmaz!

Filiz

— 24 —

Orhan Kemâl

— İş saatinde depodan dışarı çıkamazsın, ressamın yahut başkalarının odasına gidemezsin, ahbaplık edemezsin. Sabahın yedisinden akşamın yedisine kadar ki saatlerini ben satın almış durumdayım, kaytaramazsın. Namuslu bir işçi...

İçindeki Küçük Adam sanki kışkırttı: «Ne duruyorsun? Versene ağzının payını!»

Açtı ağzını:

— Bana namustan söz açma! Haftada verdiğin elli lira karşılığı yediden yediye kadar depoda oturmağa mecburum belki ama, sana kendimi öptürmeğe mecbur değilim. Bana yaptığın teklifler, öpmek için üzerime saldırmalarını ne yapacağız?

Maşa'nın aklı gitti:

— Filiz!

— Ne var?

— Dışardan duyacaklar, ne olursun...

— Duyarlarsa duysunlar!

— Yalvarırım Filiz. Bütün sözlerimi geri aldım. Nolursun beni affet!

Küçük Adam içinden: «Devam!» dedi.

— Hayır, gidiyorum ben!

— Nereye Filiz?

— İşi bırakıyorum!

Kapıya koştu, upuzun boyuyla yalvarmağa başladı:

— Hayır Filiz, gitmiyeceksin, bırakmıyacaksın işi!

Sertçe gitti:

— Bırakacağım, çekil kapıdan. Senin yanında çalışmak zorunda değilim. Çekil diyorum!

Sesi titriyerek:

—Filiz, dedi. Yavrum, gitme. Ne olursun gitme. Yalvarırım Filiz! Sana o kadar alıştım ki... Gitme. Bundan sonra hiç, ama hiçbir şeyine karışmam. Depoda oturmak zorunda değilsin. Kiminle konuşursan konuş. Haftalığını yetmiş beş yapayım!

— İstemiyorum. Çekil!

— Yüz yapayım haftalığını Filiz. Gitme. Başka yerde buradan daha rahat olmıyacaksın. Çalışacağın her yerde öpmek isteyecekler, çok daha kötü tekliflerde bulunacaklar. Gitme!

Haftalığı yüz lira olmuştu. İçindeki Küçük Adam gülüyordu: «Aferin. Böyle dişli olacaksın işte!»

Maşa'yı gene de kolundan çekti:

— Peki. Yeni şartlarını kabul ediyorum ama, bana bundan sonra küçük demiyeceksin, beni öpmeğe kalkmıyacaksın, bana kötü gözle bakmıyacaksın, anladın mı?

— Anladım Filiz. Peki. Sen nasıl istersen!

— Haftalığım yüz lira olacak!

— Olacak Filiz... İstersen daha fazla!

— Hayır, yüz lira yeter..

— Peki.

— Sinirlerim çok bozuldu, bugün çalışamıyacağım..

— Çalışma Filiz. Git, gez, açıl, ferahla. Yarın sabah gelirsin. İstersen...

— Ne istersem?

— Yedi çok erken. Sekizde gel bundan sonra..

— Bakalım, sonra düşünürüz!

Yüksek topukluları üzerinde gerçekten yetişkin, büyük, adamakıllı dişli bir genç kızdı artık. Kapıyı açtı, çıkmadan önce:

— Bak orda kitaplar devrilmiş, dedi. Kaldır onları!

Maşa'nın «Peki Filiz»ini duymadan, dışarı çıktı. Minnacık ihtiyardan, Neclâ'ya, avukatın kâtibinden Ressama, hattâ Romancıya kadar herkes ordaydı. Neclâ'nın mavi hususili patronu bile. Yalnız, ötekiler gibi dışarda değil, Neclânın korkusundan, yazıhane kapısından dışarıya hırsızlama bakıyordu.

Filiz, o birdenbire büyüyüp kocamanlaşan haliyle sofa tahtalarını sert sert çiğniyerek merdiveni indi gitti.

Neclâ, dudaklarının acı kırmızısı bir an ağararak:

— Arsız, dedi ardından.

Avukat kâtibi ağlıyacak kadar bozuk:

— İşi bıraktı galiba..

Neclânın patronu duydu, bir an kontrolünü yitirerek:

— Bıraktı mı?

Neclâ şimşek gibi döndü:

— Bıraktı. Yazıhanede iş versene!

Neclânın dudaklarının acı kırmızı ruju gene bir an bembeyaz kesildi. Adam tokat yemişçesine içeri çekilerek, kapıdan silindi. Romancı kendini tutamadı, Filiz'in az önce inip gittiği merdivenlere koştu. ayakları dolaşarak indi, sokağa çıktı. Sağa baktı, sola baktı. Göremedi ilkin. Sonra birden karşı otobüs durağının kalabalığı arasında seçerek koştu. Filiz gülüyordu. Romancı:

— Merhaba! dedi.

— Merhaba efendim.

— İşi bıraktınız mı?

Mahsustan:

— Bıraktım, dedi.

— O halde size bir teklifim var...

— Buyurun.

— Sekreterim olur musunuz?

Otobüs gelmişti, bindiler.

— SON —

Alman turistlerin kaatilleri idam edilecek. (Gazeteler)

— Hele bir gelsinler!..

NEFASET SEMBOLÜ

ülfet

GIDA MAMULLERİ

(Reklâmcılık: 5213—302)

haberiniz var mı?

MEŞHUR FRANSIZ

THOMSON

radyoları Türkiyede

(Faal: 8676—303)

SATILIK GELİN ESVABI
2
YAZAN: ADNAN TAHİR
ÇİZEN: TURHAN SELÇUK
NERMİN HİÇ VAKİT KAYBETMEDEN PERİHAN'I ALMIŞ, KENDİ EVİNE GÖTÜRMÜŞTÜR. FAKAT GENÇ KIZIN DURUMU DÜZELECEĞİ YERDE BÜSBÜTÜN BOZULMAKTADIR. ONU HEMEN YATIRMAK VE AYNI APARTIMANIN BAŞKA BİR DAİRESİNDE OTURAN DOKTOR AYDIN TİMUR'U ÇAĞIRMAK ZORUNDA KALIRLAR...
PEK MÜHİM SAYILMAZ... ASABİ BİR KRİZ GEÇİRİYOR. İĞNEDEN SONRA HEMEN SAKİNLEŞTİ. YARIN SABAHA KADAR MIŞIL MIŞIL UYUYACAK.
ZAVALLICIK... ANNESİNİN ÖLÜMÜ ONU PERİŞAN ETTİ. HASSAS VE İÇLİ BİR KIZDIR
AYNI ZAMANDA ÇOK GENÇ VE ÇOK DA GÜZEL. AKRABANIZ MI OLUYOR?...
HAYIR... ANA KIZ TERZİLİK YAPIYORLARDI. BU VESİLEYLE TANIŞTIK. SONRA ARKADAŞ OLDUK...
GERÇİ ARAMIZDA HAYLİ YAŞ FARKI VAR AMA...
SİZİN GİBİ MÜSTESNA BİR ARKADAŞA SAHİP OLMASI BÜYÜK ŞANS...
ÇOK BİTKİNDİ... İNTİHARDAN FİLÂN BAHSETMEĞE BAŞLAMIŞTI. ALIP BURAYA GETİRMEKTEN BAŞKA ÇARE BULAMADIM.
İDEAL BİR KIZINIZ VAR HAYRİ BEY. KENDİSİYLE İFTİHAR EDEBİLİRSİNİZ... SİZİN BRONŞİTİNİZ NASIL?... SİGARAYI AZALTABİLDİNİZ Mİ BİRAZ?
ESKİDEN GÜNDE BİR PAKETİ BULUYORDU... ŞİMDİ SADECE YİRMİ SİGARA İÇİYORUM... ASLANLAR GİBİ DE ÖKSÜRÜYORUM.
DOKTOR GİTTİKTEN SONRA BABA VE NESRİN ODALARINA ÇEKİLİRLER. PERİHAN'I YALNIZ BIRAKMANIN DOĞRU OLMIYACAĞINI DÜŞÜNEN NERMİN DE BİR KOLTUĞA OTURARAK ONUN BAŞUCUNDA SABAHLAR...
DEVAMI VAR

MiLLETLER GÜLÜYOR

— Neyse dua edin, vaktiyle otel kapıcılığı yapmıştım!

Banyo

Garson yeni gelen müşterinin yanına yaklaştı:

— Emriniz Sör? dedi.

— Bana bir duble viski, bir büyük bardak da su getirin lütfen.

Garson birkaç dakika sonra istenilenleri getirdi, masaya bıraktı. Sonra şaşkın şaşkın bir bardak suyun ne işe yarayacağını anlamak için beklemeğe başladı...

Adam viskiyi bir yudumda içti bitirdi. Sonra bardağı önüne çekti parmağını içine sokup beklemeğe başladı. Bu arada garsona sordu:

— Ne yaptığımı merak ediyorsun değil mi?

— Evet.

— Doktordan geliyorum!. Soğuk su banyosu yapmamı tavsiye etti. Ben de vücudumu yavaş yavaş bu banyolara alıştırıyorum!...

* * *

Dişleri

Kadın ruh doktorunun muayenehanesinden içeri girerken memnuniyeti yüzünden okunuyordu.

— Doktorcuğum dedi, kocam sayenizde iyi oldu. Artık kendini fil zannetmiyor.

— Ben de çok memnun oldum madam dedi doktor.

— Şimdi bana bir akıl verin doktor bey, o upuzun dişleri ne yapayım?...

* * *

Ne yapayım?

Kadın avukatına dert yanıyordu:

— İki ay önce kocam bezelye konservesi almak için dışarı çıktı. Bir daha da geri dönmedi. Ne yapmamı tavsiye edersiniz

— Ne boş duruyorsunuz? Hemen bir kutu enginar konservesi açın!...

Pembe filler!

Sabahın üçü! Doktorun telefonu acı acı çaldı. Peltek bir ses:

— Doktor Bey! Arkadaşlarla beraber çok güzel bir gece geçirdik, çok eğlendik, ama arkadaşımız Jules pek iyi değil!...

Vaziyeti kavrayan doktor sordu:

— Arkadaşınız toz pembe filler görüyor değil mi?...

— Hayır, hayır dedi hattın öte tarafındaki ses. Bizi de endişelendiren bu ya!... Oda pembe mavi koskocaman fillerle dolu olduğu halde, Jules bunlardan bir tanesini bile görmediğini iddia ediyor!...

Nişan

İki deli Luna parkta dolaşırken bir «Atış Pavyonu»nun önünde durdular..

Orta yaşlı bir adam fıskıyenin üstünde zıplayan plâstik topa nişan alıyor, ama bir türlü isabet ettiremiyordu.

Delilerden birinin sabrı tükendi. Adamı kenara itti, tüfeği elinden aldı ve bir el ateş etti. Önce top, arkasından da fıskıye yok oldu. Arkadaşı hayretle sordu:

—Bravo yahu!... Hem fıskıyeyi, hem topu bir arada nasıl vurdun?

— Gayet basit, fıskıyenin pompasını çalıştıran adama nişan aldım oldu bitti!.

Kaç tane?...

Polis memuru karşısında oturan şık bir hanıma sordu:

— Siz 34 AD 505 Renault marka otomobilin sahibi misiniz?.

— Evet komiser bey!...

— Uzun zamandanberi mi araba kullanıyorsunuz?

— Bir haftadanberi, neden sordunuz?...

— Bu bir hafta zarfında 5 yaya ezdiniz. Biraz fazla değil mi?...

— Ah, dedi kadın, kaç tanesine müsaade var?...

GÜNDÜZ İNSAN
GECE K RT
Yalçın Çetin
ŞEHİRDEN UZAKÇA BİR YERDE, GİZLİ PENÇE ÇALDIĞI BİNANIN ENKAZI ARASINDA, PARA ARAMAKTADIR
24
BULDUM!.. NİHAYET BULDUM!..
GÜÇ OLDU AMA TEMİZ İŞ OLDU DOĞRUSU!..
FAKAT TAM BU SIRADA OLANLAR OLUR. BİZİMKİNİN AKŞAMDAN POLİS HAFİYESİ KİŞİLİĞİNİ YAŞARKEN ALDIĞI BİR AVUÇ DOLUSU HAP TESİRİNİ SABAHLEYİN GÖSTERMİŞ VE OĞLAN UYUYAMADAN, DOĞAN GÜNLE BİRLİKTE NAZİK HAFİYELİĞE GİZLİ PENÇE KİŞİLİĞİNDEN SIYRILAMADAN GEÇMİŞTİR
BEN NE ARIYORUM BURDA BE?!.
AMAN ALLAH! YOK CANIM...
ŞİMDİYE DEK İKİLİ KİŞİLİĞİ ARASINA GİREN UYKU İLE GECE YAPTIĞINI SABAH HATIRLAMAYAN SABAH YAŞADIĞINI GECE BİLEMEYEN BİZİMKİ, BU KEZ UYUYAMADIĞI İÇİN İKİLİ KİŞİLİĞİ ARASINDA KOPUK DURAN ANTENLERİN BİRLEŞMESİ İLE OLANI BİTENİ TEKER TEKER HATIRLAR HALE GELMİŞTİR.
ZAVALLI ÇOCUK TAM MANASI İLE AYVAYI YEMİŞTİR ŞİMDİ
YUF BANA BE!
BU GÜNE KADAR GİZLİ PENÇE İLE NEDEN KARŞILAŞAMADIMI ANCAK ŞİMDİ ANLIYORUM!..
GİZLİ PENÇE BENMİŞİM YAHU!..
BU İŞİ AÇIKLAMAK KOLAY OLMAYACAK... KİMSE İNANMIYACAK BANA..
BİÇARE NAZİK HALÂ ŞAŞKINLIKTAN KURTULAMAMIŞTIR. EVE DÖNER VE ŞİMDİYE DEK ÇALDIKLARINI DEPO ETTİĞİ KARANLIK MAHZENE İNER..
HER ŞEY ÇALINDIĞI GÜNKİ GİBİ, YANLIZ KENDİME BOZULUP ÇALDIĞIM EŞYALARIM RUTUBETTEN KÜFLENMİŞ...
ALDIRMA!.. NASIL OLSA KODESTE BANA LAZIM OLMAYACAKLAR!..
KENDİMİ TEVKİF ETMEDEN ÖNCE BİRAZ İSTİRAHAT EDEYİM.. BUNDAN SONRA, SORGU, SUAL, FALAN.. GAZETECİLERE DERT ANLATA BİLMEK İÇİN HAYLİ YORULACAĞIM...
ÇALDIKLARIMI DA OLDUĞU GİBİ POLİSE TESLİM EDERİM. ONLAR SAHİPLERİNE İADE EDERLER!.
NEE!.. ANNAMADIM! GİZLİ PENÇE MEMLEKETİN BİRİCİK MİLYONERİNİN EVİNİ Mİ ÇALMIŞ?! GİT İŞİNE BE! EV DE ÇALINIR MIYMIŞ!..
TELEFONDAKİ NAZİKTİ. OĞLAN İYİCE KEÇİLERİ KAÇIRMIŞA BENZİYOR YANİ
BİRAZDAN GİZLİ PENÇE İLE BİRLİKTE GELİYORMUŞ!.. İŞİT DE İNANMA!
DEVAMI VAR

Dünya Karikatürleri

-KUMARBAZLIĞIN YETMİYORMUŞ GİBİ BİR DE KISKANÇLIĞA MI BAŞLADIN?

-VİZONUN FİYATINI DUYAR DUYMAZ KENDİNDEN GEÇTİ..

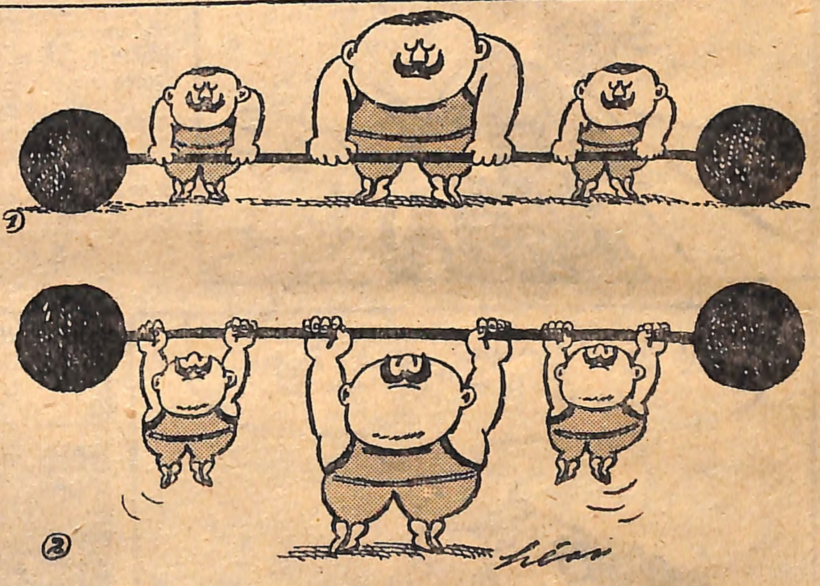

YAZISIZ...

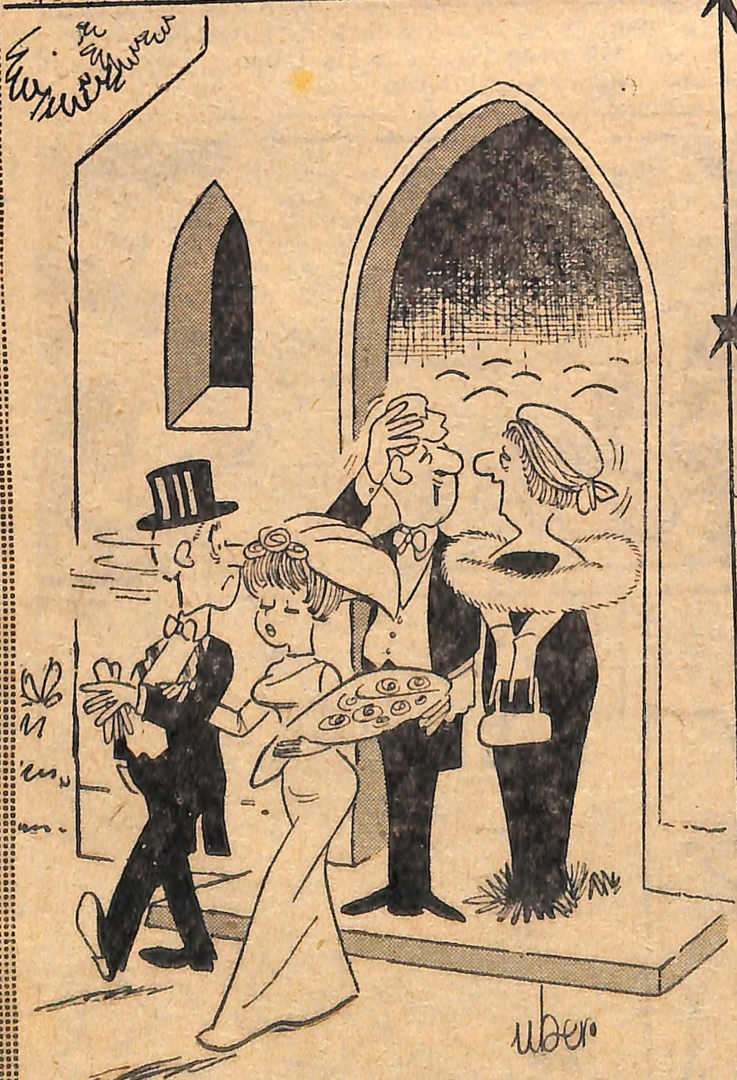

-ÇOK ŞÜKÜR BU İŞ DE BİTTİ!

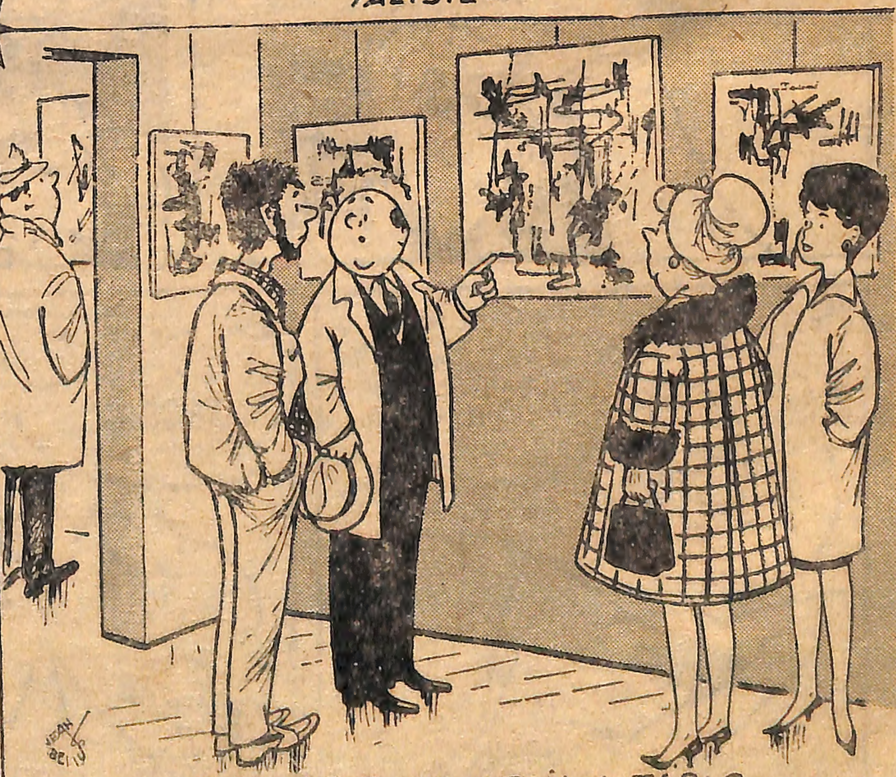

-HERHALDE BUNLAR İLK TABLOLARINIZ OLACAK ÜSTÂD!..

Faal 8679 - 304

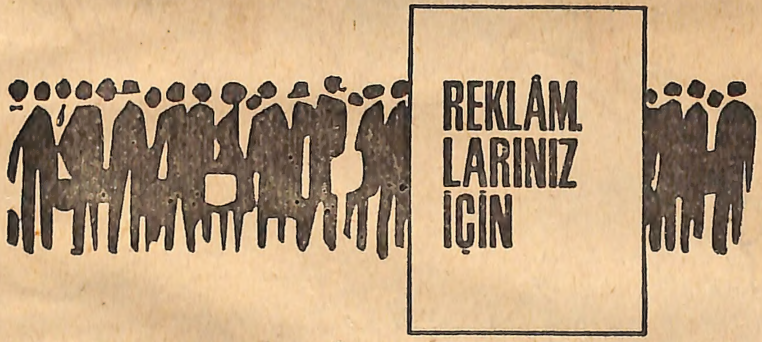

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın 21005 305

Reklâmcılık - 4748 - 306

Akbaba

-ÇOK ÜZGÜNÜM ÇOK.. BENİ HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATTI MEKTUBUMU ALINCA İNTİHAR EDECEĞİNİ SANMIŞTIM ONUN'

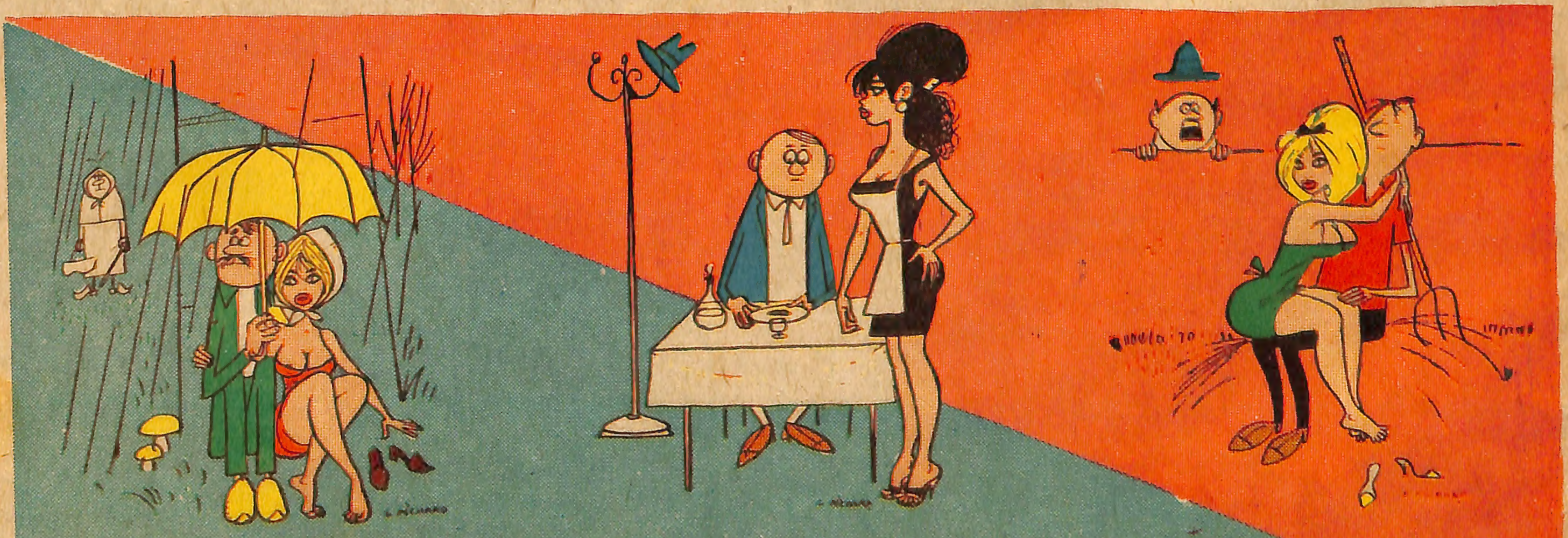

-KARI GÖRÜRSE ÇILDIRACAK.. ELİMDEKİ ŞEMSİYE ONUN'

-SENİN HATIRIN İÇİN BU LOKANTANIN YEMEKLERİNE KATLANIYORUM!

-HEM YAZLIKTA SIKILDIĞIMI SÖYLERSİN, HEM DE BİRAZ EĞLENDİM Mİ KIZARSIN!